μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαρ*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Ἰλίου Μέλαθρον* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα*, *Ἑσπερίαν Αὔραν*, *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Βόρειον Σέλας* καὶ *Τρελὸ Ποντίκι* — ὁ *Μενελλὰ* μὲ τὸ *Ἀτάβυριον Ρόδον*.

Ἡ Διαπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λώρον τοῦ Γάρου* (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα· σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου) *Βρύχωνα* (ἔστειλα·) *Μισόκαλον* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* (κατενθουσιασμένον ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα·) *Βασιλέα τῶν Χρυσανθέμων*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, ([ΕΕ] ναί, ἕνας τρόπος διὰ νὰ πέρνῃ κανεὶς εὔσημα, εἶνε νὰ μοῦ γράφῃ ταχτικὰ καὶ εὔμορφα· ἐπίσης δὲ καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος ἐπιτυχῶς εἰς τοὺς διαγωνισμούς· οὕτω εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τὸ ἄθροισμα γίνεται σεβαστόν· ἀλλὰ τὸ νὰ βλέπῃ εἰς τὸν ὕπνον του Εὔσημα... ἒ, αὐτὸ δὲν εἶνε πάντοτε ἀσφαλές...) *Νοητὴν Ρομφαίαν* ([ΕΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς δύο ὡραίας, γλαφυρὰς καὶ πατριωτικὰς ἐπιστολάς σου· ὅμως δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς δύο ψευδώνυμα· ἀφοῦ ἤλλαξες τὸ πρῶτον, ἄφισέ το πλέον·) *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου* (τὰ τετράδιά σου ἐστάλησαν ὅλα·) *Ἡμεροδείκτην* (ἔστειλα·) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων* (εὐχομαι νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλά· ἡ Ἄσκησις δὲν εἶνε ἐλλειπής, διότι ἡ λέξις ἔχει δύο νῦ, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἕν, εἰς τὰ Κρυπτογραφικά, χρησιμεύει ὡς ἀρχικόν·) *Π. Θ Δόβαν* (ἔστειλα τὸ 28ον·) *Πτερὸν τῆς Μελίσσης* (ἔστειλα·) *Πὶν Χὶ* ([Ε] εὖγε διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς· πολὺ καλὰ κάμνεις ποῦ δὲν λέγεις εἰς κανένα τὸ ψευδώνυμόν σου, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇς νὰ το ἀλλάξῃς·) *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* ([ΕΕ] διὰ τὸ καλογραμμένον γραμματάκι, ποῦ μαρτυρεῖ τόσην ἀγάπην· ἡ Ἄσκησις ὑπ' ἀριθ. 60 εἶνε ἰδική σου· ἀλλὰ κατὰ λάθος, φαίνεται, ἀντὶ νὰ γράψω *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις* ἔγραψα *Μυστηριώδης*! μοῦ συμβαίνει κάποτε, ὅταν τὰ ψευδώνυμα ὁμοιάζουν·) *Ἀθηναϊκὸν Μπεμπὲν* (μὰ δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴν ἔρχεσαι εἰς τὸ Γραφεῖον μου, ἐπειδὴ ἐμάλλωσες μὲ τὸν *Διάβολον Ἑσπερινόν*! καὶ οὔτε ὑπάρχει λόγος μοῦ φαίνεται, - νὰ εἶσαι μαλλωμένος μὲ αὐτόν·) *Ἐργατικὸν Μύρμηκα* (ἔστειλα·) *Φρᾶ-Διάβολον* (δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀγάπης σου καὶ τῶν ἐνεργειῶν σου· ἀφοῦ ἐνέγραψε· συνδρομητάς, εἰμπορεῖς νὰ τους στείλῃς καὶ πρὶν πρόκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός·) *Ἀλεξάνδραν Β Φιλαλήθους* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Γ. Ν. Παρίσην* (τὰ φυλλάδια αὐτὰ ὑπάρχουν, πρὸς 15 λεπτὰ ἕκαστον· ταχυδρομικὰ δὲν χρειάζονται·) *Ἄσπρο Ποντικάκι* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Πεντάμορφην* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Μὶς Δόγκαν* (ἔγινε καλὰ καὶ τὸ ἄλλο χέρι; ἀλήθεια, τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν τὴν μανίαν νὰ φαίνωνται μεγάλα· μοῦ σύνεδη πολλάκις νὰ με ἀφίσουν παιδιὰ δέκα χρονῶν, διότι τάχα ἐμεγάλωσαν, καὶ νά με ξαναπάρουν ὅταν ἔγιναν δεκαπέντε!) *Ὀπτασίαν Παραδείσου* (ἔστειλα·) *Λυτόνομον* (ἔλαβες τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Π;) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (νὰ μου γράψῃς συχνά, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλην τὴν κίνησιν, καὶ τότε πολὺ συχνὰ θὰ ἔχῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Παιδικὴν Χαρὰν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολήν μὲ τὰς λαμπρὰς περιγραφὰς καὶ τὰς ὡραίας σκέψεις· ἀλλὰ ποῦ εἶδες ὅτι παρέτεινα τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος; ὄχι, ἔληξε τὴν 29 Φεβρουαρίου·) *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα* (ἔχει καλῶς·) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* (καὶ ἡ προηγουμένη σου ἐλήφθη, ἀλλὰ πρὶν σου ἀπαντήσω ἔλαβα τὴν δευτέραν καὶ ἔτσι ἀπήντησα μαζί·) *Μενελὶκ* ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις·) *Προμηθέα Δεσμώτην* (ἔστειλα· τί εὐγενὴς ἐπιστολή!) *Πετρωμένον* (ἄ, πόσον ἤθελα νά μου ἔγραφες τέτοια συχνότερα!) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* (ἔστειλα· ὄχι, ἡ καταγγελία ποῦ εἶδες δὲν ἦτο διὰ σέ·) *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* (ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ· βραδεῖον ἔστειλα·) *Κίτρινην Μάσκαν*, *Μαγευτικὸν Δάσος* (ἔχεις πολὺ λάθος νὰ νομίζῃς ὅτι τὰ βιβλία ἀφίνουν κέρδη, ὥστε νὰ κατατίθενται καὶ εἰς Ταμεῖα...“Οταν δὲν ἀφίνουν ζημίαν, μόλις καλύπτουν τὰ ἔξοδα των·) *Σπῖνον* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς θείου· ναί, τὸν ἐγνώριζα κ' ἐγώ, καὶ ἤθελα πολὺ νὰ ἐπήγαινα καὶ εἰς τὴν κηδείαν του, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἔμαθα πολὺ ἀργά· δὲν εὐκαιρῶ, βλέπεις, πάντοτε νὰ διαβάζω ἐφημερίδας) *Ἀνεμώδην τοῦ Βουνοῦ* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· πρέπει ὅμως νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὰς ὁδηγίας· χάριν εὐκολίας, εἰμπορεῖς νὰ εἰςπράττῃς δι' ἑνὸς μηνὸς φύλλα ἀπὸ κάθε ἀγοραστήν, καὶ μόνον μίαν φορὰν τὸν μῆνα νὰ μου στέλλῃ· χρήματα· περιμένω λοιπὸν παραγγελίαν σου·) *Ἔρρικα*, *Χειμωνιάτικον Ἀστέρα*, *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* (καὶ ὄχι *Ἐρυθροῦν*, εἶνε λάθος·) *Χαρὰν τῶν Γονέων* (κατενθουσιασμένην μὲ τὰ Μ. Μυστικά·) *Ἀμαζόνα τῆς Βουλώνης* (Ε] διὰ τὴν γλαφυρὰν καὶ εὐγλωττον ἐπιστολήν) *Αἴλανθα Μαστιγοφόρον* (δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου περὶ τῆς εἰλικρινείας σου· ἀπεναντίας εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὰ ποὺ μου γράφεις εἶνε πεποιθήσεις σου καὶ ὄχι ποσῶς κολακεῖαι·) *Χαρούμενην Καρδούλαρ* (ποὺ τὴς ἔδεσαν τὰ περισσινὰ φυλλάδια καὶ τὴς ἔκαμαν ἕνα λαμπρὸν τόμον, καὶ δὲν χορταίνει νὰ διαβάζῃ τὰ ὡραῖα πράγματά που ἔχει μέσα·) *Περιοδικὴν Τρέλλαν* (ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀσκήσεων εἶνε ὡρισμένος, 10 ἕως 15 εἰς κάθε Διαγωνισμόν· ἐπειδὴ ὅμως δὲν το ἤξερες, δὲν πειράζει·) *Μεσημβρινὴν Ἀκτῖν* (ἔστειλα· ἡ ἀδελφή σου ἠμποροῦσε νὰ στείλῃ τὰς λύσεις τῶν πρώτων φυλλαδίων καὶ χωρὶς ψευδώνυμον· κατόπι το ἔβαζε·) *Μπάρμπα-Λινάρδον* (κρῖμα, ἀλήθεια, ποῦ ἔχασες αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν· πρόσεξε μὴν πάθῃς τὰ ἴδια καὶ εἰς τὸν ἄλλον·) *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς) *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς*, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 *Φεβρουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἀπριλίου

Ὁ χάρτης ἐπὶ τῶν λύσεων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ γράψῃ τὰς λύσεις των ὁ διαγωνιζόμενος, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐμπορείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

105. **Λεξίγριφος.**

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις
Τὸ ἄλλο μου στρογγύλον,
Φαγώσιμον, κοινόν.
Ἐὰν τὰ δύο, φίλε μου,
Μὲ τέχνην συγκολλήσῃς,
Μ' εὑρίσκεις κ' εἰς οἰκήματα
Κ' εἰς θέατρα ἐπίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυσ. ηριώδους Ψύσεως

106. **Στοιχειόγριφος.**

Νῆσον μικρὰν ὁλόκληρος, ἀκέφαλος θεάν,
Καὶ ἄπνους δασιδίαιτον σημαίνω γενεάν.

Ἐσταλη ὑπὸ Δημ. Β. Κόκκαλη

107. **Μεταγραμματισμός.**

Πὶ νὰ βγάλῃς, Βῆ νὰ βάλῃς.
Πρᾶμα μέγα μὰ ! δὲν κάνεις.
Πέτρα τῶνα, τάβλα τάλλο,
Πάρε τῶνα κτύπα τάλλο !

Ἐστάλη, ἀπὸ τὸ Κίτρινο Ντόμινο

108 110. **Λογοπαίγνια.**

1.— Τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ κύκλου καὶ μελίσσης;
2.— Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον μεταλλοειδές;
3.— Ποῖος προδότης μᾶς ἐπισκέπτεται κοιμωμένους;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυσμάρτου

111 **Ἐξάγωνον.**

★ ★ ★ ★ Νὰντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ ★ ★ ★ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε
★ ★ ★ ★ ★ ★ νὰναγινώσκωνται καθέτως
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ καὶ ὁριζοντίως αἱ αὐταὶ
★ ★ ★ ★ ★ ★ λέξεις: 1. Πόλις ἢ ἐρ-
★ ★ ★ ★ ★ γαλεῖον 2, Ἀρχαία πό-
★ ★ ★ ★ λις τῆς Ἰταλίας. 3, Πόλις τῆς Μ Ἀσίας. 4, Ἀρχαία βασιλόπαις. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Ἔλλειψις νοῦ. 7. Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Κ. Σκλάβου

112. **Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.**

Μήτηρ ἀρχ. θεοῦ—ἐπιρώνημα=ἀντωνυμία + Ἐπίθετον — ἐπίρρημα = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας

Ἐστάλη ὑπὸ του Νιαγάρα

113—117. **Φωνηεντόγριφος.**

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, καὶ δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, σχηματίσατε πέντε λέξεις τρισυλλάβους:

πλμσκ - γρντ - ξλπσ - θκρ - λμπ

Ἐστάλη του Πεπρωμένου

118. **Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.**

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν γνωμικόν:

1, Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2, Τροφή. 3, Πρωτεύουσα Κράτους τῆς Ἀσίας. 4, Ὕψωμα γῆς. 5, Συγχριτικὸν τοῦ ῥᾴδιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαππίδος

119. **Ἐλλιποσύμφωνον**

ου - η - αυ - ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπατρίδος Ὑαδος

120 **Γρῖφος**

Μ	ΟΥ
ΠΑΝ	ΤΙΑ

Ἐσταλη ὑπο τῆς Βιολέττας του Χελμοῦ

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 51—52.

650. Ὑπερίδης (ὑπέρ, ἠδύς.)— 651. Ἅπις Ἅγις.— 652. Φαίδρα-φαιδρά.— 653. Κύων.

654	ΤΙΤΟΣ	655. ΠΙΣΙΔΙΑ
	ΙΡΙΣ	ΑΥΔΡΓ
	ΤΙΣ	ΓΡΜΙΚ
	ΟΣ	ΑΡΜΕΝΙΑ
	Σ	ΣΝΝΤΙ

655-660. Διὰ τοῦ Ο: ὀκνός, ΑΑ ΟΟ Ο ἄρτιος, *Πόρος*, *Ταῦρος*, *κόρος*. ΙΒΙΣΚΟΣ —661. ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ (Ἀληκτώ, ΔΡΙμύς, Ἄτροπος, ΝΟΥθία, ΠΟλυδεύκης, ΑΙΣσαβών.)— 662 Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμὼν εὐδαιμονεῖν. — 663. Διάσημος ἐν τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς ἦν ὁ Ἡσίοδος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Πληροφορῶ τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως ὅτι ὀνομάζομαι Παρασκευὴ Γ. Τσουβαλτζῆ. Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* διὰ τὰ συγχαρητήριά της, τὴν παρακαλῶ δὲ νὰ μου φανερώσῃ τὸ ὀνοματεπώνυμόν της δι' ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, διότι ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω.— *Ξενιτευμένη Σιγωπίς*. (Δ, 29)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια, ἰδίως τοπογραφίας, πανταχόθεν. — Ποναγ. Α. Μητρέλιας, Μυτιλήνη. (Δ, 30)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια. Προτιμῶ τοποθεσίας ἢ καλλονάς, ἀποστέλλων δύο ἀντὶ μιᾶς διὰ τὰς καλλιτεχνικάς. — Apostolos M. Photics, Metelin (Turquie). (Δ, 31)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ος Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαρτίου 1904 Ἔτος 26ον —Ἀριθ. 11

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐφάνη καθαρὰ πλέον ὅτι τὸ πλήρωμα τῆς «Κογκόρδιας» δὲν ἐγνώριζε παρὰ τὸ ὄνομα μόνον τοῦ «Γοργοῦ» που ἦτο ζωγραφισμένον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν γνωριμίαν μὲ τὸν κυβερνήτην του.

Ἀνέκτησε λοιπὸν ὁπωσδήποτε τὸ θάρρος του ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ περαιτέρω σιωπή του ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ γεννήσῃ ὑποψίας, ἠρώτησε καὶ αὐτός, ἀφοῦ ἀνέβῃ εἰς τὸ κάσσαρο:

— Ποιὸς κυβερνᾷ τὴν «Κογκόρδιαν»;

— Ὁ πλοίαρχος Τζαίημς Μπράουν! ἀπήντησεν ὁ ἴδιος πλοίαρχός, ὁ ὁποῖος, ὀρθὸς ἐπάνω στὴν γεφυραν, ἦτο εὐδιάκριτος ἀπὸ τὴν στολήν του.

— Τί θέλει ὁ πλοίαρχος Τζαίημς Μπράουν;

— Γνωρίζετε ἂν τὰ νίκελ εἶνε ὑψωμένα ἢ ξεπεσμένα στὴν Κόρκ;

— Πές του πῶς εἶνε ξεπεσμένα, γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ... ἐκανονάρχισεν ὁ Κόρτης.

— Ξεπεσμένα! ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

—Πόσο;

— Τρία σελλήνια κ' ἕξη πέννες... ἐκανονάρχισε ὁ Κόρτης.

— Τρία σελλήνια κ' ἕξη πέννες... ἐπανέλαβε πιστῶς ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Λοιπόν... τραβοῦμε γι' ἀλλοῦ, εἶπεν ὁ Τζαίημς Μπράουν. Εὐχαριστῶ, πλοίαρχε.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Καμμιὰ παραγγελία γιὰ τὸ Λίβερπουλ;

— Τίποτε.

— Καλὸ ταξεῖδι τοῦ «Γοργοῦ»!

—Καλὸ ταξεῖδι τῆς «Κογκόρδιας»!

Μὲ αὐτὰς τὰς πληροφορίας,—κρίνατε πλέον πόσον ἦσαν ἀξιόπιστοι!—τὸ ἀτμόπλοιον ἔστρεψεν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ὁρμίσκον Φάρμαρ, ἔκαμεν ὁλοταχῶς καὶ διηυθύνθη βορειανατολικά, πρὸς τὸν λιμένα τῆς Λίβερπουλ.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἔκαμε τὸν ἐξῆς φυσικώτατον συλλογισμόν:

«Γιὰ τὸ εὐχαριστῶ πού του εἴπαμε πόσο πωλοῦνται τὰ νίκελ, ὁ καπετάνιος τῆς «Κογκόρδιας» ἔπρεπε νά μας τραβήξῃ ρυμούλκιο καὶ νά μας βγάλῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο λιμάνι!»

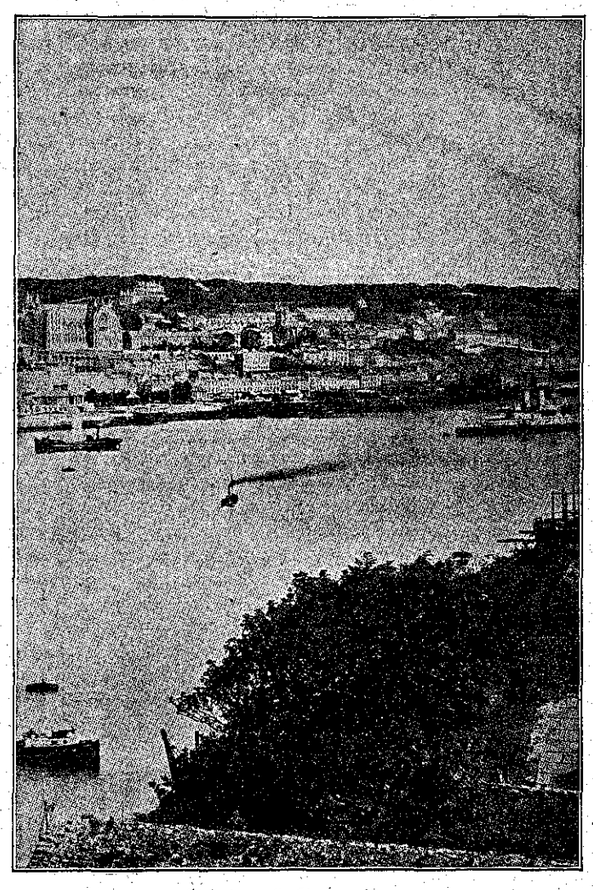

Ἄποψις τῆς Κουϊνστάουν.

Ἔπρεπε... Διότι καὶ ὁ ἄνεμος ἂν ἐσηκόνετο, ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ βγοῦν. Μεγάλη κίνησις ἐγίνετο ἀπὸ τὴν Κουϊνστάουν ἕως τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Ψαρόβαρκες ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο, μερικὲς μάλιστα ἔκαμναν ἑτοιμασίας διὰ νὰ ῥίξουν τὰ παραγάδια των εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τὸ πλοῖον. Ἂν ἄλλως τε ὁ «Γοργὸς» ἐσαλπάριζε πρὶν ἔλθουν οἱ ἐπιβάται του, οἱ ὁποῖοι ἐπεριμένοντο ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἡ ἀναχώρησίς του θὰ ἐφαίνετο ὕποπτος. Τὸ καλλίτερον διὰ τοὺς πειρατὰς ἦτο νὰ περιμείνουν νὰ νυκτώσῃ.

Ἡ θέσις των ὅμως ἦτο πολὺ δύσκολος· ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μέντωρ καὶ οἱ Τηλέμαχοι ἐπρόκειτο νὰ φθάσουν εἰς τὸ πλοῖον. Εἶχε 30 ὁ Ἰούνιος, καὶ ὁ κ. Πάττερσων δὲν θὰ ἔχανε οὔτε λεπτὸν διὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, λίαν πρωΐ, εἰς τὸν «Γοργόν,» μὲ τοὺς νεαροὺς συντρόφους του. Θὰ ἐφώναζε ἕνα βαρκάρη ἀπὸ τὴν προκυμαίαν, καὶ δέξου τον μὲ τὰ μαθητούδια του!

Αὐταὶ αἱ σκέψεις, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζε πόσον μεθοδικὸς ἄνθρωπος ἦτο ὁ κ. Πάττερσων, ἤρχοντο φυσικὰ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χάρρη Μάρκελ. Δὲν ἀνέβαινε μὲν εἰς τὸ κάσσαρο διὰ νὰ μὴν τον ἰδοῦν οἱ ψαράδες, ἐκύτταζεν ὅμως μὲ προσοχὴν ἀπὸ μίαν θυ-

ρίδα τῆς πρύμνης τί ἐγίνετο εἰς τὸν ὁρμον. Ὁ Κόρτης, ἀφ' ἑτέρου, μὲ ἕνα μακρὺ τηλεσκόπιον, ἔβλεπεν ἕως τὴν προκυμαίαν τοῦ λιμένος, εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων, παρακολουθῶν καὶ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρίσῃ ἀπὸ τὰ σύννεφα, καὶ ὁ ἥλιος εἶχε διώξῃ καὶ τοὺς τελευταίους ἀτμοὺς τῆς ὁμίχλης. Ἀλλὰ ἄνεμος πουθενά, οὔτε εἰς τὸ πέλαγος κἂν· τὰ σήματα τῶν σηματοφόρων ἔδειχναν ἀπόλυτον νηνεμίαν.

—Κάλιο στὴ φυλακὴ τῆς Κουϊνστάουν παρὰ ἐδῶ! ἔλεγε κ' ἐξανάλεγε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Τουλάχιστον ἀπὸ ἐκεῖ το στρήψιμο... ἐνῶ ἀπὸ ἐδῶ!...

—Περίμενε, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Κατὰ τὰς δέκα καὶ τέταρτον, ὁ Κόρτης ἦλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ καρρὲ καὶ εἶπε:

—Θαρρῶ πως εἶδα μιὰ βάρκα, μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ἀνθρώπους μέσα, που ἔρχεται ἀπὸ τὸ λιμάνι.

— Θά μας φέρνη τοὺς ἐπιβάτες! ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ αὐτὸς ἐπέστρεψαν ἀμέσως μέσα εἰς τὸ καρρὲ καὶ ἔστρεψαν τὰ τηλεσκόπιά των πρὸς τὴν βάρκαν.

Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν. Ἡ βάρκα ἤρχετο πρὸς τὸν «Γοργὸν» βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς ἀμπώτιδος. Δύο λεμβοῦχοι ἦσαν στὰ κουπιά, καὶ ἕνας ἄλλος ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι. Εἰς τὸ μέσον καὶ εἰς τὴν πρύμνην της ἦσαν καθισμένοι καμμιὰ δεκαριὰ ἄνθρωποι μὲ βαλίτζες καὶ πράγματα τοῦ ταξειδιοῦ...

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος. Ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χάρρη Μάρκελ ἐκινδύνευε νὰ κρημνισθῇ, ἂν ὁ κ. Πάττερσων ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μαθητάς ἐγνώριζε τὸν πλοίαρχον Πάξτων. Ἀλλ' αὐτὸ ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀπίθανον, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπιθανότητος ταύτης ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχε θεμελιώσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ἂν ὅμως οἱ βαρκάρηδες ἐγνώριζαν τὸ κυβερνήτην τοῦ «Γοργοῦ», τί θὰ ἔλεγαν βλέποντες τὸν Χάρρην Μάρκελ εἰς τὴν θέσιν τοῦ εἰρημένου πλοιάρχου Πάξτων;...

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, δίδων πέρας εἰς τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ τοὺς συντρόφους του, ἂς μὴν ἀφίσωμε τοὺς βαρκάρηδες ν' ἀνεβοῦν στὸ καράβι...

—Αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερον, προσέθεσεν ὁ Κόρτης, καὶ ἀνεβάζουμε ἐμεῖς τὰ πράγματα τῶν ἐπιβατῶν.

—Ὅλοι στὰς θέσεις των! διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα, διέταξε νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ βάρκα, τὴν ὁποίαν εἶχαν κλέψῃ διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὸν ὁρμίσκον Φάρμαρ. Ἂν ἤθελαν νὰ φύγουν, τοὺς ἔφθαναν καὶ τοὺς ἐπερίσσευαν οἱ βάρκες τοῦ «Γοργοῦ». Μερικὲς μπαλταδιὲς εἰς τὰ μαδέρια—καὶ ἡ βάρκα ἐβούλιαξε.

Ἐπῆγε κατόπιν ὁ Κόρτης εἰς τὴν πρῶραν, ἕτοιμος νὰ πετάξῃ τὴν ἄκραν ἑνὸς σχοινιοῦ, ἅμα ἔπεφτε δίπλα ἡ βάρκα.

—Μπουρίνι εἶνε κι' αὐτό! εἶπεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ πρὸς τὸν Χάρρην Μάρκελ.

—Καὶ θὰ περάσῃ ἴσως, Τζών!

— Μπορεῖ...

—Ὅπως ἐπέρασαν τόσα ἄλλα, χωρὶς νά μας πειράξουν, Τζών... Ἐπὶ τέλους, κανένας δὲν πάει δυὸ φορὲς στὴν κρεμάλα. Εἶνε ἀλήθεια πῶς κ' ἡ μιὰ φορὰ πολὺ εἶνε!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ βάρκα ὁλονὲν ἐπλησίαζε, καὶ δὲν ἀπεῖχε πλέον παρὰ ἑκατὸν περίπου ὀργυιάς. Οἱ ἐπιβάται της ἐφαίνοντο καθαρά.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν θὰ ἐλύετο ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Ἂν ἡ ἐξαφάνισις τοῦ πλοιάρχου Πάξτων δὲν ἐγίνετο ἀντιληπτή, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐσκόπευε νὰ δεχθῇ αὐτός, ὡς πλοίαρχος Πάξτων, τοὺς ὑποτρόφους τῆς κυρίας Σέϋμουρ καὶ νά τους ἐγκαταστήσῃ εἰς τοὺς θαλαμίσκους των. Αὐτό, φυσικά, θά τους ἔδιδεν ἐνασχόλησιν δι' ὅλην τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν νὰ ἔβγουν εἰς τὴν ξηράν, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἐπίνειον καὶ τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν παρετείνετο ἡ μπουνάτσα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ὁ Χάρρης Μάρκελ θὰ εὕρισκε πρόφασιν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἔξοδόν των. Καὶ ἔπειτα, ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν ἐσκόπευε νά τους ξεφορτωθῇ, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε ξεκάμῃ τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του;

Ἔδωκε λοιπὸν τὰς τελευταίας καὶ ὁριστικὰς ὁδηγίας του εἰς τοὺς συντρόφους του. Τοὺς εἶπε νὰ προσέξουν καλὰ νὰ μή τας λησμονήσουν: δὲν ἦσαν πλέον οἱ πειρατὲς τοῦ «Χάλιφαξ», οἱ δραπέται ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουϊνστάουν... ἦσαν οἱ ναῦται τοῦ «Γοργοῦ», δι' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοὐλάχιστον. Ἔπρεπε νὰχουν τὸν νοῦ των καὶ τὰ μάτια των τέσσερα, μὴν τύχῃ καὶ προφέρουν καμμιὰ λέξιν ὑποπτον, νὰ ἔχουν τὸ ἐξωτερικὸν τιμίων ναυτικῶν, «θεωρίαν ἐπισκόπου» — ὅπως εἶπε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, — διὰ νὰ βγάλουν ἀσπροπρόσωπη τὴν ἀρχόντισσα, ποῦ εἶχε ναυλωμένο τὸ καράβι τους!... Ὅλοι ἐκατάλαβαν καλὰ τί εἴδους πρόσωπον ἐπρόκειτο νὰ παίξουν.

Διετάχθησαν ἀκόμη, ἕως τὴν στιγμὴν που θὰ ἔφευγεν ἡ βάρκα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν λιμένα, νὰ μὴ φαίνωνται ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα... Ὁ ναύκληρος καὶ ὁ Κόρτης ἔφθαναν διὰ νὰ μπαρκάρουν τὰ πράγματα τῶν ἐπιβατῶν.

Ὅσον διὰ τὸ πρόγευμα, ἀπεφάσισθη τὸ τραπέζι νὰ στρωθῇ μέσα εἰς τὸ καρέ,—πρόγευμα μὲ καλὰ φαγητὰ ἀπὸ τὴν τροφαποθήκην τοῦ «Γοργοῦ». Αὐτὸ πλέον ἦτο δουλειὰ τοῦ Ρανυᾶ Κώφ, ὁ ὁποῖος ἐλογάριαζε νά τους ἐνθουσιάσῃ μὲ τὴν γαστρονομικήν του ἱκανότητα...

Ἦλθε τέλος ἡ στιγμὴ νὰ κάμουν ὅ, τι θὰ ἔκαμνεν ὁ πλοίαρχος Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του. Ἡ βάρκα δὲν ἀπεῖχε παρὰ ὀλίγας ὀργυιάς, καί, ἐπειδὴ δὲν ἦτο πρέπον νὰ μὴν ἔβγῃ κανένας διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἐπιβάτας, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν σκάλαν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶχεν ἐνδυθῇ τὴν στολὴν τοῦ δυστυχοῦς πλοιάρχου, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ σύντροφοί του ἐφοροῦσαν τὰ ἐνδύματα, ποῦ εἶχαν εὕρῃ εἰς τοὺς σάκκους τῶν ναυτῶν.

— Αἴ, ἀπ' τὸν «Γοργόν!» ἐφώναξεν ἕνας βαρκάρης, καὶ ὁ Κόρτης ἐπέταξε τὴν ἄκραν ἑνὸς σχοινίου.

Τὸ ἔπιασαν μὲ τὸν γάντζον τῆς βάρκας καί το ἔδεσαν εἰς τὴν πρῶραν της.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς, ἐσκάλωσαν πρῶτοι ἀπὸ τὴν ἀνεμόσκαλαν καὶ ἐπήδησαν εἰς τὸ κατάστρωμα. Οἱ συμμαθηταί των ἀνέβησαν κατόπιν των. Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ κ. Ὁρατίου Πάττερσων, τὸν ὁποῖον ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἐβοήθησεν ὑποχρεωτικώτατα νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραπέτου.

Κατόπιν ἀνεβιβάσθησαν αἱ ἀποσκευαί, ὀλίγοι δηλαδὴ σάκκοι ἐλαφροί,—ζήτημα ὀλίγων στιγμῶν.

Οἱ λεμβοῦχοι δὲν ἀνέβησαν. Ἦσαν προπληρωμένοι καὶ καλοπληρωμένοι μάλιστα μὲ τὸ παρακάτω ἀπὸ τὸν κ. Πάττερσων. Ἔλυσαν λοιπόν, καὶ ἐτράβηξαν πρὸς τὸν λιμένα.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων, πάντοτε τυπικός, ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν, λέγων:

—Ὁ πλοίαρχος Πάξτων;...

—Ἐγὼ εἶμαι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ὁ κ. Πάττερσων ἐχαιρέτισεν εὐγενέστατα καὶ δευτέραν φοράν, καὶ ἐπρόσθεσε:

—Πλοίαρχε Πάξτων, λαμβάνω τὴν τιμὴν νά σας παρουσιάσω τοὺς οἰκοτρόφους τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς καὶ νὰ καθυποβάλω ὑμῖν τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεως καὶ τοῦ βαθέος σεβασμοῦ μου...

—Ὅλως ὑμέτερος, Ὁράτιος Πάττερσων! εἶπε κρυφὰ εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιὼν ἐκεῖνος ὁ μάγκας, ὁ Τωνῆς Ρενώ.

Καὶ ἐχαιρέτισε μὲ τοὺς συμμαθητάς του τὸν κυβερνήτην τοῦ «Γοργοῦ».

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΜΑΡΜΑΡΩΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ροχθες, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, — θαυμασίαν δύσιν θαυμασίας ἐαρινῆς ἡμέρας, — πλανώμενος περὶ τὸ Ζάππειον, ἐπροχώρησα, διὰ μέσου τοῦ ἰσχνοῦ ἀλσυλλίου, μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Σταδίου. Τὸ μάρμαρον, τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο μάρμαρον, τὸ ὁποῖον ἐλεύκαζε θαμβωτικῶς ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις, μὲ εἶχεν ἑλκύσῃ ἕως ἐκεῖ. Ἠθέλησα νὰ ἰδῶ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ Στάδιον, — εἶχα πολὺν καιρὸν νά το ἐπισκεφθῶ,— κ' ἐπέρασα τὴν γέφυραν τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ παρέκαμψα τοὺς ὄγκους τῶν ἔξω κατακειμένων μαρμάρων, κ' ἔφθασα ἕως τὰ προπύλαια.

Μία εἰδοποίησις, χαραγμένη ἐπὶ τῶν μεγάλων παραστάδων «ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ἐργασίαν», μ' ἐσταμάτησεν ἐκεῖ. Ἀλλ' αἱ παραστάδες ὀρθοῦνται ἀκόμη χωρὶς θυρόφυλλα· οὕτως ἡ θέα τοῦ Σταδίου καὶ ἀπέξω εἶνε ἐλευθέρα. Δὲν εἶχα λοιπὸν ἀνάγκην νὰ παραβῶ τὴν ἀπαγόρευσιν, — ὅπως ἔβλεπα νά το κάμνουν μερικοὶ περιπατηταί, πολὺ ἀτόπως κατὰ τὴν γνώμην μου, διότι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐμβαίνῃ κανεὶς ἐκεῖ ὅπου ἀπαγορεύεται, — δὲν εἶχα, λέγω, ἀνάγκην νά το κάμω κ' ἐγώ, διότι καὶ ἀπέξω ἠμποροῦσα νὰ θαυμάσω τὸ Στάδιον, τελειωμένον, ἀναμαρμαρωμένον ὁλόκληρον.

Τί ἔξοχον τὸ θέαμα, πραγματικῶς, καὶ πόσον ἐφαίνετο θαυμαστότερον τὴν ὥραν ἐκείνην, ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις τῆς θνησιούσης ἡμέρας! Ἡ κολοσσιαία, ἡ ἀπέραντος ἐκείνη μαρμαρίνη ἀγκάλη, ἡ ἑτοίμη πλέον νὰ περιλάβῃ εἰς τὰ ἐδώλιά της ἑξῆντα χιλιάδας θεατῶν, ἀπήστραπτε πάλλευκος, χιονώδης, ἐξαισία.

Ἡ ἀνακαίνισις, ἡ ἀναμαρμάρωσις τοῦ ἀρχαίου Σταδίου, τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ὄνειρον ἀκόμη πρὸ δεκαετίας, ἐπραγματοποιήθη, σχεδὸν ἐτελείωσε. Μετ' ὀλίγον τὰ ἠχηρὰ ἐργαλεῖα τῶν λιθοξόων θὰ παύσουν νἀνησυχοῦν τὴν ἤρεμον πεδιάδα τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ τὸν πράσινον λοφίσκον τοῦ Ἀρδηττοῦ. Αἱ βαρεῖαι μηχαναὶ τῆς ἀνυψώσεως τῶν ὀγκολίθων, μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν τελευταίων μαρμάρων εἰς τὴν ἐπάνω-πάνω σειράν, θὰ θρθοῦν ἐκ τοῦ μέσου, καὶ τὸ Στάδιον, τελειωμένον, μαρμάρινον ὅλον αὐτὴν τὴν φοράν,—καὶ ὄχι ξύλινον ὅπως τὸ 1896, —μὲ τὴν σφενδόνην του, μὲ τὰς πτέρυγάς του, μὲ τὰς κερκίδας του, μὲ τὸν στίβον του, μὲ τὸ ἀποδυτήριόν του, μὲ τὸ περιτείχισμά του, μὲ τὰς κλίμακάς του, μὲ τὰ προπύλαιά του,— παντοῦ σχεδὸν μάρμαρον, — τὸ Στάδιον περικαλλὲς καὶ στολισμένον μὲ ἀνδριάντας, μὲ προτομάς, μὲ ἀγάλματα, μὲ βωμούς, ὅπως ἦτο καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ὅπως το εἶχε κάμῃ ὁ πολυτάλαντος καὶ γενναιόδωρος ἐκεῖνος Ἡρώδης ὁ Ἀττικός, θὰ παραδεθῇ πάλιν εἰς τοὺς ἀθλητάς, διὰ νὰ συνεχισθοῦν οἱ ἀθάνατοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ. Ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας εἶχε διακοπῇ, οἱ ἐργάται ἀπῆλθον. Μόνος σχεδὸν εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τῶν προπυλαίων, σκεπασμένην ἀπὸ συντρίμματα καὶ κόνιν μαρμάρου, ἀτενίζω τὸν ἀνδριάντα τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ, τοῦ ἀειμνήστου χορηγοῦ τῆς ἀναμαρμαρώσεως, τείνοντα τὴν δεξιὰν καὶ δεικνύοντα μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν τὸ μέγα του ἔργον. Τιμὴ καὶ δόξα καὶ εὐγνωμοσύνη εἰς τὸν νέον Ἡρώδην τὸν Ἀττικόν!

Εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα, ὅτι εἴδομεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας συντελούμενον ἓν τῶν μεγαλητέρων, τὸ μεγαλήτερον ἴσως ἑλληνικὸν ἔργον. Ἡ ἀναμαρμάρωσις τοῦ ἀρχαίου Σταδίου, μετὰ τόσων αἰώνων πάροδον, ὑπὸ τῶν νέων Ἑλλήνων, θὰ χαραχθῇ μὲ χρυσᾶ γράμματα εἰς τὴν Ἱστορίαν. Εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ παρόμοιον ἴδρυμα. Τὸ σχέδιόν του, τὴν μεγαλοπρέπειάν του, τὴν εὐρυχωρίαν του, τὸν πλοῦτόν του, ὅλα εἰμποροῦν νά τα μιμηθοῦν καὶ ἴσως νά τα ὑπερβάλουν. Ἀλλὰ Παναθηναϊκὸν Στάδιον δὲν θὰ κάμουν βέβαια! Ἡ δόξα πού το περιβάλλει, δόξα ἑλληνική, δὲν θ' ἀπομακρυνθῇ ποτὲ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας, καὶ ὅσοι την ἐννοοῦν καὶ την αἰσθάνονται, ὅσοι ποθοῦν νὰ λάβουν μίαν ἀκτῖνα ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς της, θὰ ἔρχωνται ἐδῶ, Ἕλληνες καὶ ξένοι, ναγωνισθοῦν, νὰ νικήσουν καὶ νὰ στεφανωθοῦν.

Ἀλλ' ἦλθεν ἡ ἑσπέρα. Τὸ ἱερὸν σκότος διαχύνεται. Καὶ συλλογίζομαι: Ἡ γενεά μας ἀπέρχεται... Διὰ σᾶς τοὺς ἐρχομένους, διὰ σᾶς τοὺς νέους ἔγινε τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Σεῖς θὰ λάβετε μέρος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ μέλλοντος, τοὺς ἐνδόξους. Ἀλλ' ὁποία εὐτυχία καὶ δι' ἐμέ, ἂν μου δοθῇ ποτε εὐκαιρία νὰ χειροκροτήσω ὡς νικητὴν ἕνα, ἔστω καὶ μόνον ἕνα, ἐξ ὅσων μὲ ἀναγινώσκουν σήμερον.

Ποῖος θὰ εἶνε;

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Γιὰ νὰ φθάσουν ὅμως ἐκεῖ που ἦσαν τὰ αὐγά, ἔπρεπε νὰ ἀνέβουν μιὰν ἀνεμόσκαλα. Τὴν ἀνέβηκαν, καὶ ὕστερα ἐπέρασαν μιὰ καμάρα, καὶ ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ κυρὰ-Κλῶσσα εἶχε τὴ φωλιά της. Ἐκεῖ ἐστάθηκε ὁ κύριος Κοκκινοσκούφης.

—Τὴν πάθαμε, καϊμένε! εἶπε στὸν σύντροφό του. Κάθεται ἡ κυρὰ-Κλῶσσα, καὶ κλωσσᾷ τὰ αὐγά. Πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ καθήσουμε...

—Στ' αὐγά μας! διέκοψεν ὁ Ποντίκαρος.

— Ὄχι, καϊμένε! ἄφησε τώρα τὲς ἀνοστιές. Νὰ καθήσουμε καὶ νὰ περιμείνουμε ὡς που νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ.

—Καὶ δὲν μποροῦμε τάχα νά τη διώξουμε; τοῦ εἶπε στὸ αὐτὶ ὁ Ποντίκαρος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀσυνείθιστος στὲς κλεψιές.

—Καλέ, εἶσαι στὰ σωστά σου; Ἅμα πᾶμε νά την πειράξουμε, αὐτὴ θ' ἀρχίσῃ τὰ κακαρίσματα, καὶ θἄρθῃ ὁ κηπουρός, καὶ τότε πιὰ φεῦδι κολοβό πού μας ἔφαγε!

—Δηλαδή... γάτα μὲ οὐρά πού μας ἔφαγε! εἶπεν ὁ ἀδιόρθωτος καλαμπουριστὴς κ. Ποντίκαρος.

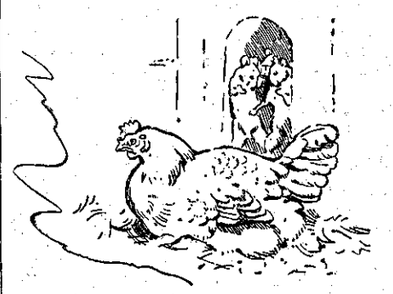

Ὁ κ. Κοκκινοσκούφης τον ἐδάγκασε ἀμέσως στὸ αὐτάκι, διὰ νά του κόψῃ, ὄχι τὸ αὐτί, ἀλλὰ τὴν φόραν που ἐπῆρε στὰ ἄνοστα εὐφυολογήματα.

— Ἂς περιμείνωμεν! ἐπανέλαβεν ὕστερα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Δοκίμαζε μ' ὅποιον μιλεῖς
Νὰ 'δῇς ἂν ἔχῃ γνῶσι,
Καὶ λέγε τόσα ὅσα μπορεῖ
Τὸ πνεῦμά του νὰ νοισώῃ.

(Ἀπὸ τὸ «Μαγεμμένο Ποτῆρι»)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

Α'.

—Ὦ! τί ὡραῖο κίτρινο φόρεμα! ἐφώναξεν ἔξαφνα ἡ Ζωή.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἡ γιαγιά, ἀφοῦ μας ἐπαίδεψε ἀρκετὸν καιρόν, μᾶς εἶχε δώσῃ ἐπὶ τέλους τὴν ἄδειαν ν' ἀνοίξωμε καὶ νὰ σκαλίσωμε στὸ μεγάλο σεντοῦκι.

Τὸ μεγάλο σεντοῦκι ἦτον ἐπάνω στὴ σοφίτα, ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἄχρηστα ἔπιπλα καὶ πράγματα, κοντὰ σ' ἕνα παμπάλαιο ροδάνι. Αὐτὸ τὸ ροδάνι, τὸ εἴχαμεν ὁπωσδήποτε ἐπισκευάσῃ, ἡ Ζωὴ κ' ἐγώ, καὶ ἄρεσε πολὺ τῆς Ζωῆς νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ κάθεται ἐκεῖ καὶ νὰ γυρίζῃ, νὰ γυρίζῃ τὸ ροδάνι, ὅπως το ἐγύριζαν οἱ βασιλοπούλες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ποὺ ὕφαιναν μόνες των τὰ νυφικά των. Μιὰ φορὰ μάλιστα, ποὺ ἡ Ζωὴ ἐπῆγε τὲς Ἀποκρηὲς πρώτη φορὰ σὲ χορὸ καὶ εἶχε φορέσῃ μεσαιωνικὰ φορέματα, σὰν τὴν Πεντάμορφη Βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ,—τὴν ἐχάσαμε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ. Τὴν ἐφωνάζαμε, καὶ καμμιὰ ἀπάντησις. Ζωὴ ἀπ' ἐδῶ, Ζωὴ ἀπ' ἐκεῖ! — ἐπὶ τέλους τὴν ἀνεκάλυψα ἐγὼ ἐπάνω στὴ σοφίτα. Ἦτον καθισμένη ἐμπρὸς στὸ ροδάνι, μὲ τὸ μεσαιωνικὸ κουστοῦμί της, κ' ἐγύριζε, ἐγύριζε, ἐγύριζε, —ἐνῷ τὰ μάτια της ἔβλεπαν πέρα ἀπὸ τὸ παραθυράκι, πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ἦτον ἀληθινὰ χαριτωμένη ἔτσι. Σὰν βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ μὲ τὸ ροδάνι της...

«Καθισμένη ἐμπρὸς στὸ ροδάνι...» (Σελ.84, στήλ. α'.)

Ἀλλ' ἂς ἀφίσω τὸ ροδάνι, καὶ ἂς γυρίσω στὸ σεντοῦκι.

Ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ γιαγιὰ μᾶς εἶχε δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ το ἀνοιξωμε. Μέσα εἰς τὰ παλαιὰ μεταξωτὰ καὶ λαχούρια καὶ κεντήματα καὶ κρόσσια καὶ χρυσᾶ γαλόνια που ηὕραμε, ἦτον καὶ ἕνα φόρεμα ἀπὸ κίτρινο ἀτλάζι, ἐντελῶς τῆς παλαιᾶς μόδας, πολὺ ἀνοικτὸ στὸ λαιμό, μὲ μιὰ ὡραία δαντέλα γύρω-γύρω.

Ἦτον διπλωμένο προσεκτικὰ καὶ τυλιγμένο μὲ ἕνα ἄσπρο πανί. Τσαλακωμένο πουθενὰ δὲν ἦτο. Θαρρεῖς καὶ ἦτον ἐντελῶς ἄβαλτο.

Ἐκλείσαμε γρήγορα-γρήγορα τὸ σεντοῦκι, χωρὶς κἂν νὰ κυττάξουμε τοὺς ἄλλους θησαυρούς του, κ' ἐτρέξαμε νὰ κατεβοῦμε μὲ τὸ ὡραῖο φόρεμα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γιαγιᾶς, καὶ νά της το δείξωμε. Τὴν ηὕραμεν ἐκεῖ· ἐκάθητο κ' ἐδιόρθονε κάλτσες...

—Γιαγιά, γιαγιά! ἐφώναξα ἐγώ, κύτταξε τί ὡραῖο φόρεμα!

— Τὸ γνωρίζω, μοῦ ἀπήντησε.

— Μήπως... τὸ ἐφόρεσες καμμιὰ φορά; τὴν ἠρώτησα μὲ δισταγμόν.

Μοῦ ἐφαίνετο ἀπίστευτον, ἡ γιαγιὰ νὰ φορέσῃ ἕνα τόσο κομψὸ καὶ φανταχτερὸ φόρεμα, ἀφοῦ τὴν ἔβλεπα καθημερινῶς μὲ τόσον ἁπλᾶ καὶ σοβαρὰ ροῦχα.

— Μάλιστα, τὸ ἐφόρεσα μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, ἀπεκρίθη ἡ γιαγιά. Ἐπέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια, ἀλλὰ ἀκόμη ἐνθυμοῦμαι τὴν κακὴν πρᾶξιν, τὴν ἁμαρτίαν που ἔκαμα νὰ το φορέσω.

Ἐσλάσαμε τὰ γέλια ἀμέσως, ἐγὼ καὶ ἡ Ζωή. Φαντασθῆτε, καλέ, — ἡ γιαγιά, ἡ τόσο καλὴ γιαγιά μας, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ κατεβαίνῃ συχνὰ στὸν κῆπο γιὰ νὰ μὴν πατήσῃ κανένα μυρμήγκι, νὰ κάμῃ ἁμαρτίαν καὶ κακὴν πρᾶξιν! Αὐτὸ δὰ κι' ἄν ἦτον ἀπίστευτο!

Τὴν παρεκαλέσαμεν λοιπὸν νά μας διηγηθῇ τὸ τρομερὸν αὐτὸ συμβὰν τῆς ζωῆς της, καὶ ἡ γιαγιὰ ἄρχισε τὴν ἱστορίαν της:

Β'.

«Ἐπέρασαν πενῆντα χρόνια ἀπὸ τότε που ἐφόρεσα αὐτὸ τὸ φόρεμα· δὲν το ἐφόρεσα παρὰ μιὰ φορὰ μόνον, καὶ μου ἐστοίχισε πολλὰ πικρὰ δάκρυα καὶ πολλὲς βραδυὲς χωρὶς νὰ κλείσω μάτι. Πολὺν καιρὸν ἔπειτα τὸ ἐφύλαξα κρεμασμένο στὴ ντουλάπα μου, εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διὰ νὰ το βλέπω καὶ νὰ τιμωρῶ ἔτσι τὸν ἑαυτόν μου διὰ τὴν ματαιοδοξίαν μου καὶ τὸν ἐγωϊσμόν μου. Ὅταν ἐπέρασαν πολλὰ-πολλὰ χρόνια, καὶ ἔκρινα ὅτι ἔφθανε πλέον ἡ τιμωρία, τὸ ἐξεκρέμασα καὶ το ἐφύλαξα στὸ μεγάλο σεντοῦκι, καί... μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε χθὲς ἀκόμα!

«Ἐμέναμεν εἰς τὴν Αἴγιναν, ὁ ἀδελφός μου Παῦλος (ὁ μεγάλος θεῖός σας) κ' ἐγώ. Ἂν καὶ ἤμεθα πολὺ πτωχοὶ τότε, ἐγώ, νά σας τὸ πῶ, δὲν εἶχα ἔννοιαν ποτὲ τί σημαίνουν αἱ λέξεις στενοχωρία καὶ ἀνέχεια, — τόσον ὁ Παῦλος με ἀγαποῦσε κ' ἔκαμνε τὸ πᾶν διὰ νὰ καλοπερνῶ ἐγώ.

«Τὴν ἐποχήν, διὰ τὴν ὁποίαν σᾶς ὁμιλῶ, ὁ Παῦλος ἄρχιζε τὸ στάδιόν του ὡς ἰατρός. Ὁ πατέρας μας, ὅταν ἔζοῦσεν, ἦτο πολὺ εὐκατάστατος, εἶχε μάλιστα τρία καράβια δικά του. Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, τὰ ἐπώλησεν ὅλα κ' ἐπῆγε εἰς τὴν Ἀγγλίαν ν' ἀγοράσῃ ἕνα μεγάλο ἀτμόπλοιον. Τὸ ἐφόρτωσε μὲ ἐμπορεύματα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἤρχετο εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ δὲν ἔφθασε ποτέ. Τὸ ἀτμόπλοιον ἐναυάγησε, καὶ ὁ πατέρας μας ἐχάθη μαζὶ μὲ αὐτό. Ἡ μητέρα μας ἀπὸ τὴν λύπην της δὲν ἄργησε νά μας ἀφήσῃ καὶ αὐτὴ ὀρφανούς... Εὐτυχῶς ὁ ἀδελφός μου εἶχε πάρῃ ἐντωμεταξὺ τὸ δίπλωμά του, κ' ἐφύγαμεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας κ' ἐπήγαμεν εἰς τὴν Αἴγιναν, ὅπου μας εἶχε μείνῃ ἕνα σπιτάκι ἀπὸ ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα μας. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐγκατεστάθημεν, καὶ ὁ ἀδελφός μου σιγα-σιγὰ ἀπέκτησε κάποιαν πελατείαν, — πολὺ φτωχικὰ πράγματα.

«Ἕνα καλοκαίρι, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγιναν μία πλουσία οἰκογένεια ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἡ κυρία Κέδρου, μὲ τὸν υἱόν της Ἀριστείδην, που ἦτο δεκαοκτὼ ἐτῶν ἐπάνω-κάτω, καὶ μὲ τὴν κόρην της Φωτεινήν, ἡ ὁποία ἦτο δύο ἢ τρία χρόνια μικροτέρα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της. Ἡ Φωτεινὴ ἦτο πολὺ ὡραία, μὲ τὰ γαλανὰ καὶ γελαστὰ ματάκια της καὶ μὲ τὰ σγουρόξανθα μαλλιά της.

«Ἐγίναμε ἀμέσως φίλες, καὶ μαζὶ ἐπερνούσαμε ὅλον τὸν καιρό μας, μαζὶ ἐπηγαίναμε περίπατο, στὴν ἐξοχὴν καὶ μὲ τὴν βάρκα.

«Ἡ κυρία Κέδρου ἦτο εἰς ἀνάρρωσιν. Οἱ γιατροί της εἶχαν διατάξῃ ἀπόλυτον ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν, στὴ μοναξιά, καὶ θαλασσινὸν ἀέρα. Δι' αὐτὸ εἶχεν ἔλθῃ μὲ τὰ παιδιά της στὴν Αἴγιναν, ὅπου ἔπιασε σπίτι δι' ὅλον τὸ καλοκαίρι. Ἦτο ὅμως πολὺ καλή, πολὺ γλυκειὰ καὶ πολὺ εὐγενὴς κυρία. Ἐνθυμοῦμαι τὴν χαρὰν που ἐπῆρε τὴν ἡμέραν που ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου νά με ἀφίσῃ νὰ ὑπάγω τὸν χειμῶνα εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ μείνω μαζί των μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας.

«Ἡ φίλη μου καὶ ἡ μητέρα της ἀνεχώρησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου. Ἡ Φωτεινὴ καὶ ἐγὼ ἀνοίξαμε τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου ἔλαβα ἕνα γράμμα της.'..»

Ἐδῶ ἡ γιαγιὰ διέκοψε τὴν ἱστορίαν της.

— Εἰρήνη, μικρούλα μου, μοῦ εἶπε, βάλε τὸ χεράκι σου στὴν τσέπη τῆς φούστας· θὰ εὕρῃς τὸ γράμμα που λέγω καὶ γά το διαβάσῃς δυνατά.

Ἦτον πραγματικῶς στὴν τσέπη τῆς ἀτλαζωτῆς φούστας ἕνα γράμμα κίτρινο ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν καὶ ξεθωριασμένο· ἀλλὰ τὸ γράψιμο ἦτο πολὺ καθαρὸν καὶ εὐανάγνωστον. Καὶ ἔλεγεν:

«Ἀγαπητή μου Ἄννα,

«Πρέπει νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ὡρισμένως στὰς 22 τοῦ μηνός που περνᾷ τὸ βαποράκι ἀπὸ τὴν Αἴγιναν, διὰ νὰ περάσωμε μαζὶ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Ἡ μητέρα μου εἶνε ἐντελῶς καλὰ τώρα. Ἔγραψε πρὸς τὸν ἰατρόν, τὸν ἀδελφόν σου, διὰ νά του παρακαλέσῃ νά σε ἀφίσῃ γά μας ἔλθῃς. Θὰ πᾶμε καὶ στὸ θέατρο, καὶ μὴν τὰ ρωτᾷς πιά! Εἶδες ποτέ σου μελόδραμα; Ἐλπίζω ὅτι ἡ μητέρα θά μας πάγῃ καὶ σὲ κανένα χορό... Γιὰ τὸ Παλάτι, εἴμεθα μικρὲς ἀκόμα. Ἐφέτος, ἂς μείνωμεν εὐχαριστημένες μὲ κανένα ἰδιωτικὸν χορόν. Ἔλα καὶ νὰ δῇς πόσον θὰ εὐχαριστηθῇς!

«Σὲ γλυκοασπάζομαι.

«Ἡ ἀφωσιωμένη φίλη σου,

«Φωτεινή.»

Ἡ γιαγιὰ ἐξηκολούθησεν:

«Ὁ Παῦλος εἶχε λάθη πραγματικῶς τὸ γράμμα τῆς κυρίας Κέδρου. Ἐγὼ ἐπήγαινα νὰ πετάξω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Ἀνεχώρησα μ' ἐλαφρὰν τὴν καρδίαν, χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι μὲ τί βάρος θὰ τὴν ἐφόρτονα εἰς τὴν ἐπιστροφήν. Ὁ Παῦλος μ' ἐμπαρκάρισε στὸ βαποράκι.

«—Στὸ καλό, καὶ καλὴ διασκέδασι, ἀδελφούλα μου! εἶπε καί μ' ἐφίλησε.

«Τότε μου ἦλθαν κλάμματα ἀμέσως. Ἦτον ἡ πρώτη φορὰ που ἄφινα τὸν ἀδελφόν μου, καί, σὰν ἀσυλλόγιστο κορίτσι που ἤμουν, δὲν εἶχα σκεφθῇ προτήτερα, ὅτι τὸν ἄφινα ὁλομόναχον στὴ μοναξιά του, τέτοιες ἐπίσημες ἡμέρες μάλιστα, κ' ἐπήγαινα ἐγὼ ἀλλοῦ νὰ ἑορτάσω τὰ Χριστούγεννα, καὶ νὰ διασκεδάσω!

«—Ὦ! Παυλέ μου, ἐφώναξα, συγχώρησέ με... Συγχώρησέ με, ἀλλὰ δὲν το ἐσυλλογίσθηκα ἐνωρίτερα. Ὄχι, δὲν θέλω νὰ φύγω, δὲν θέλω νά σε ἀφίσω τώρα. Τί ἐγωϊστρια ποῦ ἤμουν! Δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ πάγω στὰς Ἀθήνας, καὶ δὲν θὰ πάγω!

«Καὶ ἠθέλησα νὰ κατεβῶ στὴ βάρκα, μὲ τὴν ὁποίαν εἴχαμε πάγῃ στὸ βαποράκι.

«—Ἔλα δά, τώρα, μὴν κάνῃς σὰν μωρουδάκι! εἶπεν ὁ Παῦλος, κ' ἐγέλασε πολύ, καὶ μ' ἔβαλε διὰ τῆς βίας νὰ καθήσω σ' ἕνα σκαμνάκι.

«Τὸ βαποράκι ἐσφύριξε. Ὁ Παῦλος ἐπήδησε στὴ βάρκα. Ἀμέσως οἱ τροχοὶ ἐγύρισαν, ἡ θάλασσα ἄφρισε, καὶ εἶδα τὸν Παῦλον ὄρθιον πού με ἀποχαιρετοῦσε μὲ τὸ μανδύλι. Ἔβγαλα κ' ἐγὼ τὸ μανδυλάκι μου, ἀλλὰ μιὰ φορά το ἐκουνοῦσα στὸν ἀέρα, καὶ δυὸ φορὲς ἐσκούπιζα τὰ δακρυσμένα μάτια μου, ἕως ὅτου τὸ βαποράκι ἔστρεψε ἕναν κάβο καὶ ἐτράβηξε κατὰ τὸν Πειραιᾶ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 78.)

Ὁ ἄνδρας ἐγέλασε καὶ εἶπε:

— Καλέ, αὐτὸ που βλέπεις εἶνε τὸ δικό σου πρόσωπο. Αὐτὸ πού σου ἔφερα εἶνε καθρέφτης, καὶ ὁποιος κυττάξει στὸν καθρέφτη, βλέπει μέσα τὴν μορφή του. Ἂν καὶ δὲν ὑπάρχουν καθρέφτες ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ παράμερο χωριό, εἰς τὴν πρωτεύουσαν ὅμως τους γνωρίζουν καὶ τοὺς μεταχειρίζονται ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια. Ἐκεῖ ὁ καθρέφτης θεωρεῖται ὡς πρᾶγμα ἀπαραίτητον διὰ τὴν γυναῖκα. Μιὰ παλαιὰ παροιμία λέγει «Ὅπως τὸ σπαθὶ εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ σαμουράϊ (πολεμιστοῦ), ἔτσι κι' ὁ καθρέφτης εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας», —καὶ ὁ κόσμος πιστεύει πῶς ὁ καθρέφτης εἶνε ὁ δείκτης τῆς καρδιᾶς της· ἂν τον διατηρῇ καθαρὸν καὶ γυαλιστερόν, ἔτσι καὶ ἡ καρδιά της εἶνε καλὴ καὶ ἀγνή. Ἐκτὸς τούτου, ὁ καθρέφτης εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ σύμβολα. Λοιπὸν πρέπει νά τον προσέχῃς σὰν τὰ μάτια σου.

«Αὐτὸ πῶς σου ἔφερα εἶνε καθρέφτης.» (Σελ. 85, στήλ. β'.)

Ἡ γυναῖκα ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ἀνδρός της, καὶ εὐχαριστήθηκε διότι ἐμάθαινε πράγματα ποὺ δὲν ἤξευρε ἕως τότε. Καὶ ἀκόμα περισσότερον εὐχαριστήθηκε διὰ τὸ δῶρον,—τὸ σημάδι ὅτι δέν τὴν ἐλησμόνησεν ὁ ἄνδρας της ὅσον καιρὸν ἔλειπε.

— Ἀφοῦ ὁ καθρέφτης ἀντιπροσωπεύει τὴν ψυχήν μου, θά τον ἀγαπῶ καὶ θά τον φυλάγω ὡς πρᾶγμα πολύτιμον, καὶ ποτὲ δὲν θά τον μεταχειρισθῶ ἀπρόσεκτα,—εἶπεν ἡ γυναῖκα, καὶ τον ἐσήκωσε ἕως τὸ μέτωπόν της, διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὸ δῶρον, καὶ ὕστερά τον ἔκλεισε εἰς τὸ κουτί του καί τον ἐφύλαξεν.

Εἶδε τότε ἡ γυναῖκα ὅτι ὁ ἄνδρας της ἦτο πολὺ κουρασμένος, καὶ ἐπῆγε να φέρῃ τὸ βραδυνὸ φαγὶ καὶ νά τον περιποιηθῇ ὅσο καλλίτερα μποροῦσεν. Ἐθαρροῦσαν καὶ οἱ τρεῖς των ὅτι πρώτην φορὰν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐγνώριζαν τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν, τόσον μεγάλη ἦτον ἡ χαρά των! Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ πατέρας ἔλεγε, καὶ τελειωμὸ δὲν εἶχε, γιὰ τὸ ταξεῖδί του καὶ γιὰ ὅλα που εἶχεν ἰδῇ εἰς τὴν μεγάλην πρωτεύουσαν.

Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσεν ἥσυχα εἰς τὸ ἀγαπημένο σπιτάκι, καὶ οἱ γονεῖς εἶδαν τὰ ὄνειρά των νὰ γίνωνται ἀλήθεια, ὅταν ἡ κόρη των ἐμεγάλωσε κ' ἔγινε ὡραία κοπελλούδα δεκάξη χρόνων. Ὅπως τὸ ἀξετίμητο διαμαντικὸ που μένει στὸ χέρι τοῦ νοικοκύρη του, ἔτσι την εἶχαν μεγαλώσῃ μὲ φροντίδα καὶ ἀγάπη· καὶ τώρα οἱ κόποι των ἦσαν διπλοπληρωμένοι καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα. Ἦταν τὸ καμάρι τῆς μητέρας της, καθὼς ἐπήγαινε κ' ἤρχετο μέσα στὸ σπίτι κ' ἐφρόντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριό, ἦταν ἡ δόξα τοῦ πατέρα της, διότι καθημερινῶς του ἐνθυμίζε τὴν μάννα της, ὅταν την πρωτοπῆρε γυναῖκά του.

Τί κρῖμα, ὅμως ! Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τίποτε δὲν ζῇ παντοτεινά ! Ὡς καὶ τὸ φεγγάρι δὲν μένει πάντα τέλειο, ἀλλὰ χάνει τὴν στρογγυλάδα του μὲ τὸν καιρό, καὶ τὰ λουλούδια ἀνθίζουν καὶ ὕστερα μαραίνονται ! Ἔτσι ἐπὶ τέλους ἡ εὐτυχία τοῦ μικροῦ ἐκείνου σπιτικοῦ ἐρράγισε κ' ἐχάλασε μὲ μιὰ μεγάλη λύπη. Ἡ καλὴ κ' εὐγενικὴ γυναῖκα ἔπεσε μιὰ μέρα ἄρρωστη στὸ στρῶμα.

Τὲς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀρρώστιας, ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη ἐνόμισαν πῶς ἦτον κρυολόγημα μονάχα, καὶ δὲν ἀνησύχησαν πολύ. Ἀλλὰ 'περνοῦσαν αἱ ἡμέρες, καὶ ἡ μάννα δὲν ἐκαλλιτέρευε. Ἐπήγαινε χειρότερα, καὶ ὁ γιατρὸς ἀποροῦσε, διότι, μὲ ὅσα καὶ ἂν ἔκαμνε αὐτός, ἡ καϊμένη ἀδυνάτιζεν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέραν. Ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη ἦσαν καταλυπημένοι, καὶ μέρα-νύχτα ἔμενεν ἡ κόρη στῆς μάννας τὸ πλευρό. Ἀλλὰ μ' ὅλους τοὺς ἀγῶνάς των, δὲν ἦτον γιὰ νὰ σωθῇ τῆς γυναῖκας ἡ ζωή.

Μιὰ μέρα που ἡ κόρη καθώτανε δίπλα στὸ στρῶμα τῆς μητέρας της κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ μὲ τὸ χαμόγελο τὴν ἀνησυχία που ἐδάγκανε τὴν καρδιά της, ἡ μάννα ἀνεσηκώθη κ' ἔπιασε τῆς κόρης τὸ χέρι, καί την ἐκύτταξε στὰ μάτια μ' ἀγάπη καὶ λαχτάρα. Ἔπαιρνε μ' ἀγῶνα τὴν ἀναπνοή της, καὶ μὲ δυσκολία μιλοῦσε :

—Κόρη μου, τὸ ξεύρω, τίποτε δὲν μπορεῖ πιὰ νά με σώσῃ. Ἅμα ἐγὼ πεθάνω, δῶσέ μου τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θα φροντίζῃς γιὰ τὸν καλὸ πατέρα σου καὶ θὰ κυττάξῃς νὰ εἶσαι καλὴ καὶ νοικοκυρὰ γυναῖκα.

—Ὦ, μάννα μου ! εἶπε τὸ κορίτσι, καὶ τὰ μάτια του ἐπλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα· μὴ λὲς τέτοια λόγια. Ἀλλὰ νὰ κυττάξῃς νὰ γίνῃς γρήγορα καλά,—αὐτὸ θἆνε ἡ μεγαλήτερη χαρὰ καὶ τοῦ μπαμπᾶ κ' ἐμένα !

— Ναί, τὸ ξεύρω· καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ παρηγοριά μου στὲς ὕστερνές μου μέρες, ὅτι γνωρίζω πόσον λαχταρεῖτε νὰ γίνω καλλίτερα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ γίνω. Μὴ φαίνεσαι ἔτσι πικραμένη, γιατὶ ἔτσι ἦταν γραμμένον στὴν ἄλλη μου ζωή που πέρασε, νὰ πεθάνω σ' αὐτή μου τὴν ζωή, αὐτὸν τὸν καιρὸ ἀκριβῶς· τὸ ξεύρω, καί το ἔχω πάρῃ ἀπόφασι πῶς θὰ πεθάνω. Καὶ τώρα, ἔχω κἄτι νά σου δώσω, γιὰ νά με θυμᾶσαι ὅταν θὰ φύγω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης κλαίει, κλαίει, ὥραν πολλήν. Ἔξαφνα σταματᾷ κ' ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του :

— Μαμμά, γιατὶ ἔκλαιγα ;

— Γιατὶ δέν σε ἄφισα νὰ παίξῃς μὲ τὰ σπίρτα.

— Ἆ, ναί, θυμήθηκα ! . . ἀπαντᾷ ὁ Τάκης, καὶ ξαναρχίζει τὰ κλάματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοταραχῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Τὸ σημερινόν μας φύλλον ἔχει, καθὼς βλέπετε, καὶ Παράρτημα. Εἶνε ἀγγελία τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος περὶ τοῦ νέου της λαχειοφόρου Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως .... Ἆ, εἶμαι βεβαία, ὅτι μόλις ρίψετε ἕνα βλέμμα εἰς τὸν τίτλον καὶ εἰς τὸν Πίνακα τῶν ἀριθμῶν, τὸ χαρτὶ θά σας φανῇ πολὺ βαρὺ διὰ τὰ χεράκια σας, καὶ θὰ σπεύσετε νὰ ἐλαφρυνθῆτε, παραδίδοντες αὐτὸ εἰς τοὺς γονεῖς σας, εἰς τοὺς θείους, εἰς τοὺς μεγαλητέρους ἀδελφούς.

Νά σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δι' αὐτοὺς *κυρίως* εἶνε τὸ σημερινόν μου παράρτημα. Ἡ Διάπλασις ἐπισκέπτεται χιλιάδας ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ αἱ οἰκογένειαι αὐταὶ δὲν ἔχουν βέβαια μόνον παιδιά. Ἡ Ἀγγελία τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης περὶ τοῦ νέου της δανείου, κυκλοφορεῖ διὰ τῆς Διαπλάσεως, διὰ νὰ λάβουν γνῶσιν οἱ μεγαλήτεροι συγγενεῖς τῶν συνδρομητῶν της. Πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτης καινοτομίας, ὀφειλομένης εἰς εὐτυχῆ ἔμπνευσιν τοῦ ἐξόχου Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, τοῦ κ. Στεφάνου Στρέϊτ, καινοτομίας ἐνδιαφερούσης ὄχι ἁπλῶς τοὺς πλουσίους, τοὺς κεφαλαιούχους, τοὺς χρηματιστάς, ἀλλὰ καὶ τὸν πτωχότερον ἄνθρωπον, τὸν δυνάμενον νὰ ἐξοικονομήσῃ 100 δραχμάς ! Μὲ τὰς ἑκατὸν αὐτὰς δραχμάς, πληρωτέας εἰς δόσεις, εἰμπορεῖ νἀποκτήσῃ κανεὶς μίαν λαχειοφόρον μετοχὴν τοῦ νέου Δανείου, νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς τὸ μικρόν του κεφάλαιον, μὲ τόκον 2 1)2 τοῖς ἑκατόν, χωρὶς κανένα κίνδυνον τὸν παραμικρόν, καὶ μ' ἐλπίδα κέρδους, εἰς μὲν τὴν μικροτέραν εὔνοιαν τῆς τύχης δρ. 1000, εἰς δὲ τὴν ἀνωτάτην εὔνοιαν, δραχμῶν 50,000. Καθόλου δύσκολον δηλαδή, ὁ πτωχός, ὁ ἐξοικονομίσας δρ. 100, νὰ πλουτήσῃ ἔξαφνα διὰ τοῦ Λαχείου, τὸ ὁποῖον διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα λαχεῖα, καθ' ὅσον ἐδῶ δὲν πρόκειται νἀγοράσῃ λαχνοὺς — χρήματα πεταγμένα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, — ἀλλὰ νἀποκτήσῃ *μετοχήν*, νὰ πάρῃ ὀπίσω μὲ τὸν τόκον του ὅ, τι θὰ δώσῃ.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ Ἀγγελία τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης δὲν ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικῶς τοὺς μεγάλους, ἀλλ' ὅτι εἰμπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ ρίψετε ἐπωφελῶς μίαν ματιὰν εἰς τοὺς ὅρους τοῦ νέου Δανείου. Πόσοι καὶ ἀπὸ σᾶς, ἀποφεύγοντες ὀλίγον καιρὸν τὰ περιττὰ ἔξοδα, δὲν εἰμποροῦν ἆρά γε νὰ ἐξοικονομήσουν 100 δραχμάς, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Νοεμβρίου ; Ἄσχημον τάχα θὰ ἦτο ἂν μὲ τὰς οἰκονομίας των κατώρθωναν νἀποκτήσουν μίαν μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ; Σᾶς *συμβουλεύω λοιπόν*,—καὶ γνωρίζετε ἐκ πείρας ὅτι ἡ συμβουλή μου ποτὲ δὲν εἶνε κακή, — πρὶν παραδώσετε εἰς τοὺς μεγαλητέρους σας τὸ σημερινὸν παράρτημα, νά το ἀναγνώσετε καὶ σεῖς.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς προηγούμενον φύλλον ἐδημοσίευσα μερικὰς ἐκλεκτὰς ἀπαντήσεις Μικρῶν Μυστικῶν ἀπὸ τὸ Λεύκωμα τοῦ *Ἑλληνόπαιδος*. Συμπληροῦσα τὴν συλλογήν, δημοσιεύω σήμερον καὶ μερικὰ αὐτόγραφα, ἀπὸ τὸ λεύκωμα τοῦ *Ἱππότου τοῦ Μεσαίωνος*. Τὸ κάμνω ὄχι μόνον διότι εἶνε ὡραῖα, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, τὸν ὁποῖον θά σας εἴπω παρακάτω.

«Ἐργασία καὶ πλῆξις οὐδέποτε κατῴκησαν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην» (*Λάτρις τοῦ Ὡραίου*). — «Δὲν εἶνε καὶ τόσον *μικρὰ* αὐτὰ τὰ Μυστικά που βλέπετε, διότι φανερόνουν τὸν χαρακτῆρα, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀρκετὰ μέγα μυστικόν.» (*Φιλόπατρις Ἰάς.*) — «Στρέφομεν τὰ νῶτα πρὸς τὴν εὐτυχίαν, ὅταν μας παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν μορφὴν καθήκοντος». (*Πάλλουσα Καρδία.*) — «Δίκαζε ἐχθροὺς καὶ ποτὲ φίλους, διότι ἐκ δύο ἐχθρῶν ἀποκτᾷς ἕνα φίλον, ἀλλ' ἐκ δύο φίλων ἕνα ἐχθρόν.» (*Ἁγνὸ Περιστεράκι.*) — «Ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν δόξαν δὲν εἶνε στρωμένη διὰ ρόδων». (*Νιαγάρας.*) — «Πολλάκις συλλογίζομαι τὴν τύχην γάτου, ἐὰν ἐζωντάνευαν τὰ ποντίκια μέσα του, καί. . . . . μόνον νά το σκεφθῶ, μὲ πιάνει τεταρταῖος.» (*Γάτος τῆς Ἀνατολῆς.*)

Λοιπόν, δὲν διαβιβάζω διὰ τοῦ Γραφείου μου, παρὰ μόνον τετράδια μὲ *τοιούτου εἴδους* ἀπαντήσεις. Ὅλαι βέβαια δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε τόσον ὡραῖαι, ὅπως αὐταί που ἐδημοσίευσα· ἴσως δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι, ἀκόμη ὡραιότεραι. Ἀπαιτῶ ὅμως νὰ εἶνε ὅλαι τόσον ἀθῷαι, καὶ τόσον ἁγναί, καὶ τόσον εὐπρεπεῖς, καὶ τόσον ἀπρόσωποι, καὶ τόσον εὐγενεῖς. Οὔτε διεβίβασα ποτέ, οὔτε ἐννοῶ νὰ διαβιβάζω τετράδια μὲ ἀπαντήσεις προσωπικάς, ἀπρεπεῖς, ἀκόσμους, πειραχτικάς, τολμηράς, αἰσθηματολογικάς, (— ἐννοεῖτε οἱ μεγαλήτεροι χωρὶς νά τα 'πῶ καθαρώτερα καὶ νὰ σκανδαλίσω τοὺς μικροτέρους, —) ἀπαντήσεις τελοςπάντων ἀναρμόστους καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ διὰ τὸ φῦλον καὶ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἀνταλλασσόντων Μ. Μυστικὰ διὰ τῆς Διαπλάσεως.

Κατὰ τὸν κανονισμόν, τοιαῦτα τετράδια εἶχα τὸ δικαίωμα νά τα ρίπτω εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Ἐπειδὴ ὅμως ἦσαν πολὺ σπάνια (εὐτυχῶς !), κάθε φορὰν πού μου ἐπαρουσιάζετο τοιοῦτο τετράδιον, ἀντὶ νά το πετῶ, ἐπροτιμοῦσα, ἀπὸ μεγάλην μου καλωσύνην καὶ συγκατάβασιν, νά το ἐπιστρέφω εἰς τὸν ἀποστολέα, μὲ τὴν σημείωσιν ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαβιβασθῇ καὶ μὲ τὴν παράκλησιν νὰ στείλῃ ἓν ἄλλο.

Μετὰ μεγάλης μου ὅμως λύπης κ' ἐκπλήξεως παρετήρησα, ὅτι οἱ οὕτως εἰδοποιούμενοι, ἀντὶ νά μ' εὐγνωμονοῦν διὰ τὴν ἐξαίρεσίν που ἔκαμνα πρὸς χάριν των, ἀπεναντίας δυςηρεστοῦντο ! Καὶ ἀκριβῶς σήμερον, ὁ πρώην φίλος μου καὶ νῦν ἐχθρός μου (! !) *Λάτρης τῆς Δήμητρος*, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχα ἐπιστρέψῃ ἓν τετράδιον, μοῦ ἔγραψεν ἐπιστολὴν τόσῳ βάναυσον καὶ τόσῳ ποταπήν, ποῦ δὲν λέγεται ! Ναί, ἀδύνατον νά σας εἴπω πόσον παρεφέρθη ἀπὸ τὸν παράλογον θυμόν του καὶ τί ἄρρητ' ἀθέμιτα ἔγραψεν ! Ὄχι, ποτέ. . . διότι εἶμαι βεβαία ὅτι μετενόησε μόλις ἔρριψε τὴν ἐπιστολήν του εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον, καὶ ὅτι τώρα αἰσθάνεται φοβερὰν τύψιν, ἡ ὁποία θά τον βασανίζῃ εἰς ὅλην του τὴν ζωήν. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θά τον συγχωρήσω, εὐαγγελικώτατα, καὶ μάλιστα θά τον εὐχαριστήσω, διότι ἡ ἐπιστολή του μ' ἔκαμε νὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία ὁριστικῶς μὲ ἀπαλλάσσει τοῦ λοιποῦ ἀπὸ *κάθε ἀπρόοπτον καὶ θλιβερωτάτην ἔκρηξιν ἀχαριστίας* :

Δήλωσις : Εἰς τὸ ἑξῆς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν, περιέχον ἀπαντήσεις ἀπὸ ἐκείνας που *δὲν θέλω*, θά το σχίζω καὶ θά το πετῶ εἰς τὸ καλάθι, ἀμειλίκτως καὶ ἀνεξαιρέτως.

Καὶ εἶσθε ἀρκετὰ εὐφυεῖς, διὰ νὰ ἐννοεῖτε ποίας ἀπαντήσεις *δὲν θέλω*. . .

Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου συνεχάρησαν τὸν Ἀνανίαν διὰ τὰ γενέθλιά του. Τοὺς εὐχαριστεῖ ὅλους, καὶ ὀνομαστὶ αὐτοὺς πού του ἔστειλαν τόσον ὡραῖα δελτάρια, ἤτοι

τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, τὴν *Μαρίκαν Ψαρᾶ*, τὴν *Μαρίκαν Π. Ριχάρδου*, τὸν *Μικρὸν Βιολιστήν*, τὴν *Ἀρτέμιδα Παπαδοπούλου*, τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, τὸν *Κρόταλον* (μὲ στίχους) καὶ προπάντων τὸν *Φρᾶ-Διάβολον*, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔστειλε τὸ ὡραιότερον δελτάριον, μίαν χῆνα, ἡ ὁποία ἔχει κάτασπρα πτερά, ἀληθινά, λεπτότατα, τοποθετημένα τεχνικῶς, ἐπάνω εἰς τὴν ζωγραφιάν, μὲ τὸ χέρι. Τί εὔμορφη κάρτα !

Πολὺ πρωτότυπον δῶρον ἔστειλαν εἰς τὸν Ἀνανίαν τἀδελφάκια *Γιαννάκης, Κάκια* καὶ *Παλλὰς Δράκου*· πρῶτα μίαν κάρταν ζωγραφισμένην μὲ τὸ χέρι, καὶ ἔπειτα ... ἔπειτα ... (ἀδύνατον νά το μαντεύσετε !) τοὺς δύο πρώτους ἀριθμοὺς μιᾶς μικρούλας χειρογράφου ἐφημερίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Θαλασσοταραχή», μὲ διηγηματάκια, μὲ στίχους, μὲ ἀσκήσεις, καὶ κάτι ἐξόχως ὡραίας ὑδατογραφίας, πού τας κάμνει ὁ Γιαννάκης. Εὖγέ του. Ἐκεῖνος ὁ ἀγροτικὸς οἰκίσκος εἶνε θαυμάσιος. Τί λεπτὰ χρώματα, τί ὡραῖον σχέδιον ! Ὁ Ἀνανίας κατενθουσιάσθη καὶ ὠνειροπόλησε τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Διάπλασις θὰ ἐκδίδεται μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας. . . ὅταν θὰ μεγαλώσῃ ὁ Γιαννάκης. Τώρα ἰδοὺ ἓξ ηὔσημα [ΕΕΕΕΕΕ] διὰ νά τα μοιρασθοῦν τὰ καλὰ ἀδελφάκια.

Πολὺ μοῦ ἤρεσε, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* [ΕΕΕ], ἡ ἐπιστολὴ μὲ τοὺς συντόμους χαρακτηρισμοὺς τῶν ἐν Βόλῳ φίλων μου, καὶ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου σου καὶ ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σου. Ἔχεις καιρὸν νὰ ξαναστείλῃς τὴν καταγγελίαν σου, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι παρέπεσε.

Σοῦ ἐξανάστειλα τὸ 5ον φυλλάδιον, *Ἀριάδνη Ζαννῆ*. Δὲν πειράζει ἂν εἶσαι μικρά· νά μου γράφῃς συχνὰ καὶ θὰ συνειθίσῃς. Ἔπειτα ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου, γράφεις πολὺ καλά.

Καλὰς προόδους εἰς τὴν κιθάραν, *Ἀλκυονίς*. Φαντάζομαι τί ὡραῖο κοντσέρτο θὰ κάμνετε μὲ τὴν ἀδελφήν σου, ποῦ παίζει μανδολῖνο. Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητής.

«Εἰς τὴν πόλιν μας, ἀγαπητή μου,—γράφει τὸ *Φίλημα Σκιᾶς*,—δίνει καὶ πέρνει τὸ Σῆμα. Φαντάσου, εἰς τὸ ἴδιον μέρος νὰ εἴμεθα τόσοι συνδρομηταὶ καὶ νά μὴ το ξεύρω ! Τὸ Σῆμα μ' ἐφώτισε . . . .» Τὰ παρακάτω τὰ παραλείπω, διὰ νὰ μὴν ἐννοήσῃ τίποτε μία ἄλλη φίλη μου, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* δὲν θέλει νὰ φανερωθῇ.

Τὸ *Ἀφρίζον Κῦμα* μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς : «Εἰς τὸ φύλλον τῆς 28 Φεβρουαρίου φέρεται ὡς σταλὲν ὑπὸ τοῦ *Μαύρου Ἀετοῦ* Παιδικὸν Πνεῦμα, ὡς δῆθεν λεχθὲν μεταξὺ Κουφιοκεφαλάκιδων· εἶνε τοιοῦτον, ἢ εἶνε μετάφρασις ἐκ τῶν προϊστορικῶν «σχολαστικῶν» τῆς χρηστομαθείας ;» Ὁ *Μαῦρος Ἀετὸς* ἄς του ἀπαντήσῃ.

Πολὺ ἐγέλασα, *Πρίγκηψ τῆς Ἑπταλόφου* [ΕΕ], μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ψευτο-στραβοῦ, τὸ ὁποῖον τόσον ὁμοιάζει μὲ τὸ «Πῶς ἔγινε καλὰ ἕνας κουτσός.» Εὐφυεστάτη καὶ ἡ σειρὰ τῶν γελοιογραφιῶν σου,— ἂν ἦτο τεχνικώτερα καὶ μὲ μαύρην μελάνην σχεδιασμένη θά την ἐδημοσίευα,— καθὼς καὶ τὰ εἰκονογραφημένα ψευδώνυμα τῶν φίλων μας, ἐκ τῶν ὁποίων μοῦ ἤρεσεν ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* (κατηφὴς καὶ μισοσκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα) καὶ τὸ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* (μιὰ καρδιὰ φυτευμένη μὲ δένδρα.) Ἀμὲ ὁ πελώριος ἐκεῖνος Ἀνανίας ; . . . Εὖγέ σου !

Σωστὴ ἐγκυκλοπαιδεία αἱ ἐπιστολαί σου, *Κρόταλε* [ΕΕΕ], καὶ ἔχω πάλιν ἀρκετὰς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ποιήματα, περιγραφαί, πληροφορίαι, στατιστικαί,—καὶ τί δὲν ἔχουν. Ἀλήθεια, νομίζω ὅτι καὶ ἄλλος ἔκαμεν ἤδη τὴν Στατιστικὴν τῶν Βραβείων τοῦ 1903 καὶ τὴν ἐδημοσίευσα.

Διεβίβασα τὴν ἐπιστολήν σας, *Μεφιστοφελῆ, Φοῖβε, Νάρκισσε, Ἄδωνι* καὶ *Ἄραμι*, πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ἀφοῦ ἔκοψα τὸ τελευταῖον φύλλον καὶ τὸ ἔδωσα τοῦ Ἀνανία. Ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχὴς δι' ὅσα γράφετε, καί σας εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας. Δέν μου λέτε ὅμως ἕνα πρᾶγμα : ἂν ἤθελα νά σας γράψω τρία εὔσημα διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, πῶς ἠθέλατε τὰ μοιρασθῆ ;

Τὸ πιστεύω, *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*, ὅτι ἡ σιωπή σου δὲν προήρχετο ἀπὸ ἀδιαφορίαν. Ἡ φίλη μας ἐκείνη ἀπὸ κάπου ἀλλοῦ θὰ ἔμαθε τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ διὰ νά σε προκαταλάβῃ, σοῦ ἔγραψεν ὅτι τῆς το εἶπα ἐγώ. Λέγω ἐγὼ ποτὲ ψευδώνυμα ; Καὶ ἀφοῦ θὰ δυςηρεστεῖσο ἂν ἔλεγα τὸ ἰδικόν σου, πῶς θέλεις νά σου εἰπῶ τὸ ψευδώνυμον τῆς Ι. Κ ; Ὁ σὺ μισεῖς . . . κτλ.

Ὁ *Γάτος τῆς Ἀνατολῆς* μοῦ γράφει : «Ὁ καθηγητής μας τῶν Ἑλληνικῶν πάρα πολὺ ἐπαινεῖ τὴν «Διάπλασιν» καὶ προτρέπει τοὺς μαθητάς του νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς αὐτήν. Ὅταν λέγῃ αὐτά, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι ὡς καθηγητήν, τρέφω μίαν ἰδιάζουσαν ἀγάπην πρὸς αὐτόν, βλέπων ὅτι σ' ἐπαινεῖ.» Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ τὸν καλὸν διδάσκαλον καὶ τὸν ἄξιον μαθητήν.

«Σήμερον τὸ μεσημέρι μᾶς ἔφερεν ὁ πατέρας τὸ φυλλάδιόν σου,— μοῦ γράφει ἡ *Μικρὰ Σμυρναία*,—ἀλλὰ δὲν μᾶς το ἔδειξεν ἀμέσως, διότι τότε δὲν θὰ ἐτρώγαμεν . . . .» Δὲν εἶνε πολὺ χαρακτηριστικὸν καὶ αὐτό ;

Ὁ στοιχειόγριφος τοῦ Πουπουλίδου, *Λευκὸν Ἴον*, ἐδημοσιεύθη πέρυσι εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας. Ἀλήθεια εἶσαι ἀκόμη μικρὰ διὰ νἀνταλλάσσῃς Μ. Μυστικά, — μόνον ἐννέα ἐτῶν. Ἀλλά . . . τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ ἡλικία ; Σὺ γράφεις τόσον εὔμορφα !

«Δὲν δύναμαι νά σου περιγράψω τὴν χαράν μου,— γράφει ἡ *Ἀγγελιοφόρος Περιστερά*,—ὅταν με προσεκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖον της ἡ ὑποδιευθύντρια μας καὶ μου ἔδωκε τὸ Σῆμα. Εὐθὺς τὸ ἐφόρεσα καὶ ἤρχισα νὰ τρέχω εἰς ὅλο τὸ Σχολεῖον διὰ νὰ δείξω τὴν περίφημη καρφίτσα, καὶ ἀπὸ ὅλα, ἤκουα : Τί κομψὴ ποῦ εἶνε ! καὶ τί ἁπλῆ ! » Πρόσεχε μή σου πέσῃ καὶ τὴν χάσῃς !

Ἔλαβα, *Ι. Γ. Μαραγιάννη*, τὴν φωτογραφίαν τῆς Α. Β. Υ, τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμεν ὁ μπαμπᾶς σου. Εἶνε ὡραιοτάτη καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Χαίρω ποὺ σου ἤρεσε τόσον τὸ Σῆμα.

Καὶ μία εὐχάριστος εἴδησις διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις συνδρομητάς, τοὺς ἐπισκεπτομένους τὸ Γραφεῖον μου : Ἐπισκευάζεται ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἡ ὁδὸς Εὐριπίδου. Ἐνῷ σας γράφω, ὁ ὁδοστρωτὴρ βρέμει καὶ βροντᾷ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου. Καὶ ἔτσι, οὔτε σκόνη οὔτε λάσπη.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀνάσσαν Ἑλλάδα* (Α. Α. ἐλπίζω ὅτι θά σε ἀφίσῃ ἡ κατολμία καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θά μου γράφῃς ἀφόβα καὶ τακτικά) *Ἔνδοξον Σπαρτιάτην* (Γ. Β. Σ. ἰδοὺ αὐτὸ πού σου ἀρέσει καλλίτερα·) *Μικρὸν Βυρσοδέψην* (Ε. Ι. Φ. σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Λεβεντάκον τῆς Χαλκίδος* (Σ. Κ. βεβαίως, τὸ Δημοψήφισμα προκηρυσσεται· αὐτὸ που εἶδες ἐπροκηρύχθη πέρυσι, ὅταν δὲν ἦσουν ἀκόμη συνδρομητής·) *Ἆσμα τοῦ Ὀρφέως* (Ε. Κ Ζ. αὐτὸ ἐξέλεξα) *Μαραμένον Κρίνον* (Α. Ω. αὐτὸ θὰ σημειόνῃς εἰς τὰς λύσεις σου·) *Ζαχαρίαν Καβιδουλῖνον* (Θ + + ὅταν στέλλω πολλὰ φύλλα μαζί, δὲν τὰ διπλόνω οὔτε μίαν φοράν· ὅταν στέλλω ὀλίγα τὰ διπλόνω μίαν φοράν, καὶ ὅταν στέλλω ἓν φύλλον τὸ διπλόνω δύο φορὰς— δηλαδὴ εἰς τρία,—διότι ἄλλως τρέχει κίνδυνον νὰ φθάσῃ εἰς χεῖρας τοῦ συνδρομητοῦ κατεστραμμένον ἢ καὶ νὰ μὴ φθάσῃ διόλου·) καὶ *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* (ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐπιθυμεῖς καὶ [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἡ Κλήρωσις ποῦ εἶδες ἦτο τοῦ 1903· ὁ ἀριθμὸς 663 τῆς ἀποδείξεώς σου εἶνε διὰ τὴν Κλήρωσιν τοῦ 1904, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Προμηθεὺς Δεσμώτης* μὲ τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, *Ἰλίου Μέλαθρον*, *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* — ἡ *Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδον*, *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ*, *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν* καὶ *Ροδοδάκτυλον Ἠῶ* — ἡ *Ξενιτευμένη Σινωπὶς* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Κελαϊδίστραν* — ἡ *Κίτρινη Μάσκα* μὲ τὸν *Αἱμοσταγῆ Χρωστῆρα*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Πολικὸν Ἀστέρα* — τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* — ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν*, *Μαραμένον Ρόδον*, *Πολικὸν Ἀστέρα* καὶ *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* — ἡ *Ἀμαζὼν τῆς Βουλώνης* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Ψάναν-Λούλαν* καὶ *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα* — ἡ *Ἰδιότροπος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Εὐαίσθητον Ψυχήν*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Κόμητα Ζὶλ δὲ Μιρμὼν* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν* — τὸ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Ἀττικὴν Μυρσίνην*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*, καὶ *Ἔπος Πτερόεν* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Μὶς Δόγκαρ*, *Νυκτοκόρακα* καὶ *Μανδαρινοφάγον* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὸν *Ἀριελ*, *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα*, *Ἀταβύριον Ρόδον*, *Τρελὸ Ναυτάκι* καὶ *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* — ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Ἱππότην τοῦ Πηλίου* καὶ *Πρίγκιπα τῆς Ἑπταλόφου* — ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὴν *Μεσημβρινὴν Ἀκτήν*, *Ριγολέττον*, *Σερπαντέν*, *Ἀσπροποταμίτην* καὶ *Ἀλκυονίδα* —τὸ *Ἀέτειον Ὄμμα* μὲ τὴν *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδον* — ἡ *Ἀλκυονὶς* μὲ τὴν *Πτερόεσσαν Καρδίαν*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Χαρούμενην Καρδούλαν* — ὁ *Ἔνδοξος Σπαρτιάτης* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Ἱππέα* καὶ *Τζὼν Μπούλλ* — ὁ *Νεαρὸς Ἠθοποιὸς* μὲ τὴν *Νεαρὰν Ὕπαρξιν* καὶ *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* — τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* καὶ *Βασιλέα τῶν Μαύρων* — τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* μὲ τὴν *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Ἑλληνικὴν Ψυχὴν* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ὁ *Ὑπερήφανος Ἱππεὺς* μὲ τὸν *Ὑψιπέτην Ἀετὸν* καὶ *Τζὼν Μπούλλ* — ἡ *Μικρὰ Βολιωτοπούλα* μὲ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς*, *Μαῦρο Σύννεφο*, *Βοσκὸν τῶν Ἄλπεων* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* — ὁ *Ἀλιεὺς τοῦ Κραυσώδοντος* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδον*, *Εἰνοσίφυλλον Πήλιμὲ Πτερὸν τῆς Μελίσσης* καὶ *Αἱμοσταγῆ Χρωστῆρα* — ὁ *Πρίγκιψ τῆς Ἑπταλόφου* μὲ τὸν *Μικρὸν Ἀβδηρίτην*, *Ἀηδόνα τοῦ Πηλίου*, *Ἀταβύριον Ρόδον*, *Ἀπελπιν Ναύτην* καὶ *Νοητὴν Ρομφαίαν* — ὁ *Ἀεροναύτης* μὲ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Φαιδίμην* καὶ *Ἄνθος Ἐλπίδος* — ἡ *Ὀπτασία Παραδείσου* μὲ τὴν *Μαύρην Χιόνα*, *Χιακὴν Πανσέληνον*, *Χαρὰν τῶν Γονέων*, *Ὀρεάδα τῆς Χίου* καὶ *Πρίγκιπα τῆς Ἑπταλόφου* — ὁ *Νέος Μαργαρίτης* μὲ τὸ *Ἔπος Πτερόεν*, *Μικρὰν Βιολίστριαν*, *Διονυσιάδα Πηγὴν* καὶ *Λάλον Τέττιγα* —τὸ *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας* μὲ τὸν *Ἀρτανιάν*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*, *Πολικὸν Ἀστέρα* καὶ *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν ἀποδώσουν πρῶτον διὰ τοῦ γραφείου μου τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀλιέα τοῦ Κραυσώδοντος* (νὰ κρατήσῃς τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξες ἐξ ἀρχῆς, διότι τὸ νέον προτεινόμενον εἶνε πολὺ ἐκτενές· ἐκτὸς ἂν εὕρῃς κανὲν συντομώτερον·) *Ἀήττητον Πήλιον* (θὰ εἶδες βέβαια ὅτι τὸ ψευδώνυμον τοῦτο σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ 10ον φύλλον·) *Βασιλέα τῆς Νυκτὸς* (ἔδωσα καὶ τὰ δύο δελτάρια πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς· [Ε] διὰ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν·) *Περιοδικὴν Τρέλλαν, Παν. Γρ Αὐγουστᾶτον* (ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ του ἤρεσε πολύ, καὶ «δέν το θεωρεῖ ὡς ἁπλῆν καρφίτσαν, ἀλλά το φυλάττει ὡς φυλακτό»·) *Ἀέτειον Ὄμμα* (ἔτσι χαίρω κ' ἐγὼ ὅταν λαμβάνω γράμμα σου·) *Περικλῆν Ζαχαρίτσαν* (πού μου γράφει, ὁ καϋμένος μου, ἀπὸ τὸ κρεβάτι μὲ 39 ½ πυρετό· ἔγινε καλά;) *Νυκτοκόρακα* (ἔστειλα δύο Σήματα· εἰς τὴν Χίον ἔχω στείλη ἕως τώρα πέντε· ὥστε εἶσαι ἐκ τῶν πρώτων·) *Νεαρὸν Ἠθοποιὸν* (ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Β. Θεάτρου δὲν λειτουργεῖ πλέον· ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλη Δραμ. Σχολὴ εἰς τὸ Ὠδεῖον· ἠμπορεῖς κάλλιστα νὰ σημειόνῃς καὶ τῶν ἰδικῶν σου Ἀσκήσεων τὰς λύσεις· εἶπα εἰς τὸ ἄλλο φύλλον, ὅτι αὐτὸ εἶνε δικαίωμα καὶ προνόμιον·) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (ὅλα τα ἔλαβα·) *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* (βεβαίως ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* σοῦ ἐπρότεινε πρὶν ἰδῇ τὴν πρότασίν σου· καὶ τώρα πού την εἶδε, θά σου στείλῃ τετράδιον πρώτη·) *Παιδικὴν Χαρὰν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ σου ἀπαντᾷ ὅτι δέν σας ἐλησμόνησεν, ἀλλ' ὅτι ἔπουσε τὰ Ἀλογοπαίγνιά του, ἅμα εἶδε ὅτι ἐμάθατε νὰ κάμνετε καὶ σεῖς·) *Λευκὸν Φασίολον* (ἔστειλα·) *Ἀπόγονον τοῦ Πύρρου* (εἶδες βέβαια τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἵμου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ὅλοι οἱ συνεργάται μου καὶ ἰδιαιτέρως ὁ κ. Φοίδων σ' εὐχαριστοῦν δι' ὅσα γράφεις, καθὼς καὶ τὸν καλόν σου πατέρα, ποῦ εἶνε τακτικὸς ἀναγνώστης τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν»·) *Ὑπερήφανον Ἱππέα* (φυσικά, ὀλίγον κατ' ὀλίγον θἀναδειχθῇ καὶ ὁ Σύλλογός σας, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας του·) *Γερ. Β. Σωτηρόπουλον* (ναί, ἀρκετοὺς συνδρομητὰς ἔχω καὶ εἰς τὸ Ληξοῦρι· ἂν ἐρωτᾷς δι' ὅλην τὴν Κεφαλληνίαν, ἔχω πάρα πολλούς·) *Γ. Ν. Παρίσην* (ἔστειλα τὰ φύλλα καί σου ἔγραψα·) *Μικρὰν Βελιωτοπούλαν* (ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου* (ὁ ὁποῖος δὲν ἀνέγνωσεν «εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν γλυκύτερον καὶ τερπνότερον περιοδικὸν ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου·» ἀλλὰ διατί μου ἔστειλε τετράδιον Μ. Μυστικῶν χωρὶς τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημόν που λέγει ὁ Κανονισμός; ἂς ἐνθυμηθῇ, εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν, νά μοὺ τό στείλῃ·) *Ἀνδρομάχην Βρεττοῦ* (Χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Ἀεροναύτην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν·) *Ἱππότην τοῦ Πηλίου* (ἐλήφθησαν·) *Ὀπτασίαν Παραδείσου, Νέον Μαργαρίτην* (σοῦ ἀπαντῶ ὅσα καὶ παραπάνω πρὸς τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*·) *Ἔρημον Σαχάραν* (ποῦ ἑτοίμασε φωτογραφίας διὰ νά ταις στείλῃ εἰς τὸν Διαγωνισμόν· οἱ ἄλλοι τί κάμνουν; ἑτοιμάζουν;) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (κατενθουσιασμένην ποῦ ἔλαβε «τὸ προσφιλέστατον Σῆμα»·) *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* (ναί·) *Φρᾶ-Διάβολον* (τὸ διπλοῦν φυλλάδιον μὲ τὴν Κυριακήν, θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ Μαρτίου·) *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ναί, δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν. . .) *Ἀνδρέαν Κοκκώνην* (ἔστειλα·) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕ] διὰ τὴν καλλιγραφικὴν καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν· σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς·) *Μικρὸν Ἀθηναῖον*, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Μαρτίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

121. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἄνθος
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμία,
Τὸ σύνολόν μου νῆσος
Τῶν ἰδικῶν μας μία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου

122. Συλλαβόγριφος.

Σοῦ φθάνουν τρία γράμματα νὰ γράψῃς μία λέξι,
Ποῦνε νησὶ γνωστότατον κ' ἔχει στοιχεῖα ἕξη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρήσσης Κορασίδος

123. Μεταγραμματισμός.

Ἄδικα κάμνω τὸν κόπον
Μὶ νὰ βγάλω Νὶ νὰ βάλω·
Ὄρος ἦτο καὶ τὸ πρῶτον,
Ὄρος εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπίνου

124. Αἴνιγμα.

Ρωμαῖός τις διάσημος τὸ ἀρσενικόν μου,
Ὄνομα ἐκ τῶν τῆς Γραφῆς τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γρανικοῦ

125. Ἀστήρ.

★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★ I ★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκωνται: καθέτως πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὁριζοντίως χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, διαγωνίως δὲ ἔντομον καὶ νῆσος Ἑλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου.

126-127. Μεταμορφώσεις.

1.— Ὁ *ἴδιος* δι' 6 μεταμ. νὰ γίνῃ *ἄλλος*.
2.— Ἡ *πεῖνα* δι' 8 μεταμ. νὰ γίνῃ *κόρος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαιμάργου Πουτίκη

128. Συμπλήρωσις φράσεως.

Ὁ—ἀδικῶν—δεῖται—

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑψιπέτου Ἀετοῦ

129. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν Ρωμαῖον Αὐτοκράτορα:

1. Ἀρχαία θεά. 2, Ἰχθύς. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος 4, Ἔντομον. 5, Πτηνόν 6, Μαλάκιον. 7, Πόλις τῆς Ἀσίας. 8, Ἡφαίστειον. 9. Μάντις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀνθοκόμου

130. Φωνηεντόλιπον

★ - μ - δ - μ - κ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυθαιόλου Ἕκτορος

131. Γρῖφος

α
α α
α М α μελ 1
α α
α

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζίνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1—2 3.

1. Σικελία (σύ, κελλία.)— 2. Ἅλς, ἅλας. — 3. Θέα-θεά.

4.
Σ
ΔΙΣ
ΔΑΣΟΣ
ΣΙΣΥΦΟΣ
ΣΟΦΟΣ
ΣΟΣ
Σ

5.
Κ
ΚΩΣ
ΟΙΝΟΣ
ΞΕΝΟΦΩΝ
ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ

6. ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ (Ἀννίβας, Σκωτία, ἴκτις, Γίββων, Κωνσταντία, ταώς, ὠτίς, Νίκαια.) — 7-9. 1, Διότι λέγεται κοχλιάριον. 2, Ἡ μωρέα (εἶμ' ὡραία.) 3, Εἰς Τρῶς (Ἴστρος.) — ΚΑΔΙΞ-ΝΑΝΤΗ (ΚΝήμη Ἀάρων, ΔΝείπερος, ἸΤαμός, ΞΗροχώριον.) — 11-15. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ χωρικοῦ σχηματίζεται ἐπάνω, μεταξὺ τῶν κλάδων τοῦ δένδρου. Ὁ σκύλος Μοῦργος εὑρίσκεται παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα τοῦ χωρικοῦ. Ὁ σκύλος Ἀζὼρ σχηματίζεται εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἀλλὰ φαίνεται ἀντιστρόφως. Κάτω, πλησίον τοῦ τοίχου, φαίνεται τὸ κουνέλι, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ σχηματίζεται καὶ ἡ χελώνη. Αἱ ἀπέναντι εἰκόνες τὰ λέγουν καλλίτερα· — 16 Ἔτσι τὤχει τὸ λινάρι, - νὰ ἀνθῇ τὸν Ἀλωνάρη. — 17 Ἀγαπῶ πολὺ τὸν περίπατον.

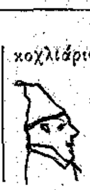

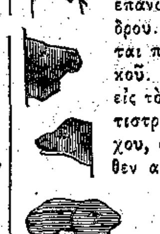

18. Θεώρημα (θεῶ-ρῆμα.) - 19. Κύρνος-κύκνος.— 20. Ὄλβος-Βόλος.—21. Παῦλος-παύλα. 22

ΟΥΡΑΝΟΣ
ΑΛΦΕΙΟΣ
ΚΕΥΛΑΝΗ
ΑΛΚΜΗΝΗ
ΚΑΠΑΡΙΣ
ΠΟΤΕΡΟΣ
ΣΙΚΕΛΙΑ

23-24.1, *Κώνωψ*, κώνων, κῶνον, κῶνος, κῶμος, ὦμος, ὅμως, ὅλως, ὅλος, ἧλος, Μῆλος, μύλος, *ψύλλος*. 2, *Ψύλλος*, μύλος, μόλος, πόλος, πόρος, κόρος, *κόρις*. - 25 — 29. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΥΣ: *πολύς, δύσις, Μυσία, ἡδύς, δρῦς*.—30. α'. ΠΕΡΣΗ, ΑΚΟΜΗ (ΠρΑγα, ἜλΚω, ΡΌνΣάΜος, ἭδΗ.) 6'. ΡΑΙΝΩ, ΑΓΑΥΗ (ΡέΑ, ἌρΓος, ἼνΑχος, ΝαΥσικᾶ, ὨσΗέ) γ', ΠΑΡΑ, ΡΟΙΑ (ΠέΡση, ἈκΟμη, ΡαΙνω ἈγΑύη.)— 31 Μᾶλλον εὐλαβοῦ ψόγον ἢ κίνδυνον.— 32. Παῖς ὢν κόσμιος ἴσθι, ἡβῶν ἐγκρατής.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑι συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν *Ὀδησσῷ* καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον**, (rue Pouschkin, No 66), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
(Ἱδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ
Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30
[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύνανται νἀποκτήσουν ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἓν ἔτος δρ 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 1,20.
Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νἀγοράζουν τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ' οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν πρός τινα τῶν ἐν τῇ πόλει των **Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως**, *ἤτοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.*

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ 11ος **Ἐν Ἀθήναις, 20 Μαρτίου 1904** **Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 12**

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Τὸ ταξεῖδι τοῦ κ. Πάττερσων καὶ τῶν οἰκοτρόφων τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ἕως τὴν Κουΐνστάουν, εἶχεν ἐκτελεσθῇ ὑπὸ λαμπροὺς οἰωνούς. Τοὺς διεσκέδαζαν καὶ τὰ παραμικρότερα ἐπεισόδια. Ἦσαν ὅλοι σὰν πουλάκια ποῦ ηὗραν ἀνοικτὸ τὸ κλουβί των καὶ τὸ ἔσκασαν, — πουλάκια ὅμως τελείως ἡμερωμένα, τὰ ὁποῖα ἐσκόπευαν νὰ ἐπιστρέψουν. Καὶ δὲν ἦσαν παρὰ στὴν ἀρχὴν ἀκόμα!

Βεβαίως, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἔφηβοι δὲν ἐπρόκειτο νὰ κάμουν τότε τὸ πρῶτον ταξεῖδί των μὲ τὸν σιδηρόδρομον ἢ διὰ θαλάσσης. Ὅλοι μάλιστα εἶχαν διαπλεύσῃ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ὅταν εἶχαν ἔλθῃ ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἕπεται ὅτι εἶχαν φάγῃ τὴν θάλασσαν μὲ τὸ κουτάλι,— ὢ! ὄχι. Μόλις τοὺς ἔμενεν ἡ ἀνάμνησις τῆς πρώτης των ποντοπορίας. Ὁ μεγαλήτερός των ἦτο δέκα ἐτῶν τὸ πολύ, ὅταν ἐπρωτοπάτησεν τὸ πόδι του εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ταξεῖδι λοιπὸν μὲ τὸν «Γοργὸν» ἦτο πρᾶγμα ἐντελῶς νέον δι' αὐτούς. Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Μέντορά των, αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐπήγαινε νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ ἐπὶ τοῦ ἀπίστου στοιχείου, πρὸς μεγάλην του εὐχαρίστησιν ὅμως.

— *Χρεὼν δὴ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης!* — ἐπανελάμβανε, δύο χιλιάδες ὀκτακόσια χρόνια μετὰ τὸν Ὅμηρον.

Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο στράτευμα τῶν μαθητῶν, ἅμα κατέβη ἀπὸ τὸ τραῖνον εἰς τὴν Βριστόλην, κατὰ τὰς πέντε, ἐπιβιβάσθη εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἀτμόπλοια τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦν τὴν τακτικὴν ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας, ἤτοι διάπλουν διακοσίων περίπου μιλίων.

Συνήθως, ὁ εἴσπλους τοῦ στενοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, ἀφοῦ τὸ σκάφος περάσῃ τὰς ἀπωτάτας ἄκρας τῆς Οὐαλλίας, εἶνε ἀρκετὰ κοπιαστικός. Ἀλλὰ τότε ἐβασίλευαν ἡ γαλήνη καὶ ἡ νηνεμία. Μόλις ἐφυσοῦσεν ἐλαφρότατα τὸ ἀεράκι. Οἱ ταξειδιῶταί μας ἐνόμιζαν ὅτι εταξείδευαν εἰς τὰ νερὰ κάποιας λίμνης τῆς Σκωτίας. Ὁ κ. Πάτερσων δὲν εἶχεν ἐνοχληθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ αὐτό τον ἔκαμνε λίαν αἰσιόδοξον διὰ τὸ μέλλον. Κατὰ τὴν γνώμην του, ἄλλως τε, κάθε ἄνθρωπος γερός, φρόνιμος καὶ ἔχων ἰσχυρὸν χαρακτῆρα, δὲν ἔχει φόβον νά τον πιάσῃ ἡ θάλασσα.

— Δὲν εἶνε παρὰ ζήτημα θελήσεως ἐπανελάμβανε, καὶ τίποτε ἄλλο!

Μὲ αὐτὰς τὰς καλὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς διαθέσεις, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ ἀριστεῖς ἔφθασαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Κουΐνστάουν. Εὐνόητον εἶνε, ὅτι ὅλοι ᾐσθάνοντο σφοδροτάτην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὸν «Γοργόν», νὰ βάλουν τὸ πόδι των ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον τὸ ναυλωμένον δι' αὐτούς, — τὴν θαλαμηγόν των τέλος πάντων, — νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὲς καμπίνες των, νὰ διασκελίζουν τὸ κατάστρωμα ἀπὸ τὴν πρῶραν ἕως τὴν πρύμνην, νὰ συνάψουν σχέσεις μὲ τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του, νὰ γευματίσουν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ καρρέ, νὰ παρευρεθοῦν εἰς ὅλες τὲς μανοῦβρες τῆς ἀπάρσεως, καὶ νὰ δώσουν καὶ αὐτοὶ ἕνα χέρι, ἂν ὑπῆρχεν ἀνάγκη.

Δὲν ἐσυλλογίσθησαν λοιπὸν νὰ χρονοτριβήσουν καθόλου εἰς τοὺς δρόμους τῆς Κουΐνστάουν. Ἂν μάλιστα ὁ «Γοργὸς» ἦτον ἀραγμένος εἰς τὸν λιμένα,

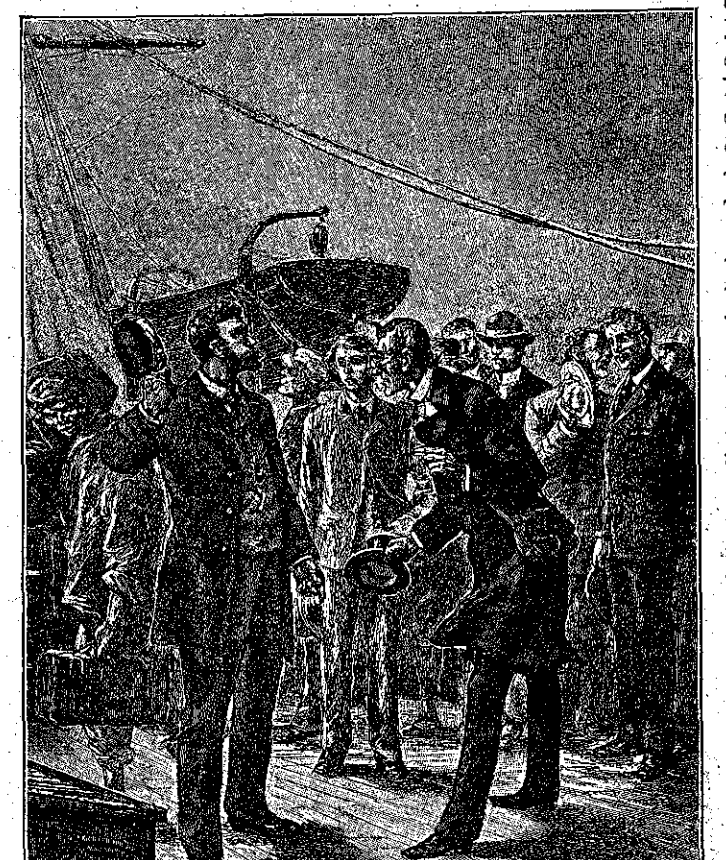

« Ὁ πλοίαρχος Πάξτων ; . . . » (Σελ. 82, στήλη γ'.)